Ετος Α΄ — Αριθμος 12 | Τιμᾶται λεπτῶν 10 | Εν Αθηναις, 13 Ιανουαριου 1885

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ: δὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Ἡ Βασίλισσα Μαργώ, (μετὰ εἰκόνος) μυθιστορία Α. Δουμᾶ, μετάφρ. Α. Σκαλίδου Συν.). — Ἡ Λουομένη Χανούμισσα, μυθιστορία Λεϊλᾶ - Χανοὺμ (Συν.). — Τὸ Μετάλλιον, διήγημα *François Coppée*, μετάφρ. Α.Π. Κουρτίδου. — Τὰ ἀμάραντα ῥόδα, διήγημα *Catulle Mendès*, μετάφρ. Γ. Α. Βλαβάνη.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, ταῖς ἐπαρχίαις 6, τῷ ἐξωτερικῷ 10

ΦΥΛΛΑ προηγούμενα λεπτὰ 20.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους.

Ἡ πάλη ἐγένετο σιωπηλή. [Ὅρα σελ. 93].

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετάφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Ἡ Μαργαρίτα μετά τινας στιγμὰς ἄφησε νὰ πέσῃ τὸ παραπέτασμα, καὶ ἐπαναλαβοῦσα τὴν θέσιν της εἶπε:

— Λοιπὸν ἐλέγετε, δέσποινα;

— Τίποτε, ἀπήντησεν ἡ Αἰκατερίνα καὶ ἐξῆλθε.

— Μόλις ὁ κρότος τῶν βημάτων της ἐχάθη εἰς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, ὁ Ἐρρῖκος ἐπήδησεν ἐκ τῆς κλίνης καὶ ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τῆς Μαργαρίτας, ἥτις σφίγξασα τὴν χεῖρά του δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα.

— Ἄ, δέσποινα! ἄ, Μαργαρίτα! ἀνέκραξε, πῶς θὰ πληρώσω τὸ πρὸς ὑμᾶς χρέος μου;

Καὶ ἐκάλυπτε τὴν χεῖρά της διὰ φιλημάτων.

— Βασιλεῦ, εἶπεν αὕτη ὀπισθοχωρήσασα μικρόν, λησμονεῖτε ὅτι τὴν στιγμὴν ταύτην γυνή τις, εἰς ἣν χρεωστεῖτε τὴν ζωήν, ὑποφέρει καὶ στενάζει δι' ὑμᾶς; Ἡ δέσποινα τῆς Σώβης ἐθυσίασε τὴν ζηλοτυπίαν της πέμψασα ὑμᾶς ἐνταῦθα. Ἴσως δὲ χάριν ὑμῶν θυσιάσῃ καὶ τὴν ζωήν της, διότι δὲν ἀγνοεῖτε ὅτι ἡ ὀργὴ τῆς μητρός μου εἶναι φοβερά.

Ὁ Ἐρρῖκος ἔφριξεν. Ἐγερθεὶς δὲ ἐποίησε βήματά τινα πρὸς τὴν θύραν.

— Ὦ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, μετ' ἀξιοθαυμάστου ἐρωτοτροπίας, τώρα ἡσυχάζω, διότι σκέπτομαι ὅτι τὸ κλειδίον σᾶς ἐδόθη ἄνευ τινὸς ὁδηγίας, ὑμεῖς δὲ παρέσχετε τὴν νύκτα ταύτην κατὰ προτίμησιν εἰς ἐμέ!

— Καὶ τὴν παρέχω, Μαργαρίτα· ἀρκεῖ μόνον νὰ λησμονήσητε....

— Πλέον σιγά, βασιλεῦ, ἐπανέλαβεν ἡ Μαργαρίτα, παρῳδοῦσα ὅ,τι πρό τινων στιγμῶν εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὴν μητέρα της. Σᾶς ἀκούουσιν ἐκ τοῦ τιμωνίου, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶμαι ἀκόμη ὅλη ἐλευθέρα, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ ὁμιλῆτε τόσῳ δυνατά.

— Ὦ! ὦ! εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος, κατὰ τὸ ἥμισυ γελάσας καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ σκυθρωπάσας, εἶναι ἀληθές· ἐλησμόνουν ὅτι δὲν εἶμαι ἴσως ἐγὼ ὁ προωρισμένος ὅπως παίζω τὸ τέλος τῆς ἐνδιαφερούσης ταύτης σκηνῆς. Τὸ τιμώνιον τοῦτο...

— Ἂς εἰσέλθωμεν, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς παρουσιάσω γενναῖόν τινα εὐπατρίδην τραυματισθέντα κατὰ τὴν σφαγήν, ἐνῷ ἤρχετο νὰ καταστήσῃ γνωστὸν εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα τὸν κίνδυνον.

Καὶ ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν. Ὁ Ἐρρῖκος τὴν ἠκολούθησεν.

Ὁ Δελαμὸλ ἐξεπλάγη ἰδὼν τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας.

— Βασιλεῦ, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, φοβουμένη μὴ φονεύσωσι τὸν εὐπατρίδην τοῦτον ἐν αὐτῷ τῷ δωματίῳ μου, τὸν θέτω ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Βασιλεῦ, εἶπε τότε καὶ ὁ νέος. Εἶμαι ὁ κόμης Λερὰκ Δελαμόλ, ὃν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης περιέμενε, καὶ ὃν σᾶς εἶχε συστήσει ὁ πτωχὸς Τελιγνῦ, ὅστις ἐφονεύθη παρὰ τὸ πλευρόν μου.

— Ἆ! εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος. Πράγματι ἡ βασίλισσα μοὶ ἔδωκε τὴν ἐπιστολήν του. Ἀλλὰ δὲν εἴχετε καὶ μίαν ἐπιστολὴν τοῦ διοικητοῦ τῆς Λαγγουεδόκης;

— Ναί, βασιλεῦ. Καὶ μοὶ εἶχε συστήσει νὰ παραδώσω αὐτὴν εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα ἅμα ἀφιχθῶ.

— Διατί δὲν τὸ ἐπράξατε;

— Ἦλθον εἰς τὸ Λοῦβρον χθὲς τὸ ἑσπέρας, ἀλλ' ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἦτο τόσῳ ἀπησχολημένη, ὥστε δὲν μὲ ἐδέχθη.

— Εἶναι ἀληθές. Ἀλλ' ἠδύνασθε νὰ μοὶ τὴν διαβιβάσετε.

— Εἶχον διαταχθῆ ὑπὸ τοῦ Ὠριὰκ νὰ τὴν παραδώσω πρὸς αὐτὴν τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, διότι, ὡς μὲ εἶχε διαβεβαιώσει, περιεῖχε σπουδαίαν εἴδησιν, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν ἐμπιστευθῇ εἰς συνήθη ταχυδρόμον.

— Πράγματι, εἶπεν ὁ βασιλεύς, λαβὼν καὶ ἀναγνοὺς τὴν ἐπιστολήν. Μοὶ λέγει νὰ ἐγκαταλίπω τὴν αὐλὴν καὶ νὰ ἀποσυρθῶ εἰς Βεάρν. Ὁ κ. Ὠριάκ, καί τοι καθολικός, εἶναι εἷς τῶν ἀγαθῶν μου φίλων, εἶναι δὲ πιθανὸν ὅτι ὡς διοικητὴς ἐπαρχίας εἶχε λάβει νύξιν τῆς σκευωρίας. Διάβολε! Διατί, κύριε, νὰ μὴ μοῦ δώσητε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην πρὸ τριῶν ἡμερῶν;

— Διότι, ὡς ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ εἴπω πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, μεθ' ὅσην σπουδὴν καὶ ἂν κατέβαλον, δὲν ἠδυνήθην νὰ φθάσω πρὸ τῆς χθεσινῆς ἑσπέρας.

— Εἶναι λυπηρόν, ἐψιθύρισεν ὁ βασιλεύς, διότι τὴν στιγμὴν ταύτην θὰ εἴμεθα ἐν ἀσφαλείᾳ, εἴτε ἐν Ῥοσέλλῃ, εἴτε ἐν ἄλλῳ τινὶ ἰσχυρῷ φρουρίῳ, μετὰ δύο ἢ τριῶν χιλιάδων ἱππέων.

— Βασιλεῦ, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα διὰ φωνῆς μόλις ἀκουσθείσης, ὅ,τι ἐγένετο, ἐγένετο. Ἀντὶ δὲ νὰ χάνωμεν τὸν καιρὸν εἰς τὰ τοιαῦτα, κάλλιον νὰ προσπαθήσωμεν νὰ ἐπωφεληθῶμεν ὅσον τὸ δυνατὸν πλειότερον τὸ μέλλον.

— Καὶ ἔχετε ἀκόμη ἐλπίδα, δέσποινα;

— Βεβαίως, καὶ θεωρῶ τὸ παιγνίδιον ἔχον τρία μέρη, οὗτινος τὸ πρῶτον μέρος μόνον ἀπώλεσα.

— Ὦ! δέσποινα, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ Ἐρρῖκος. Ἂν ἤμην βέβαιος ὅτι ἔχω ὑμᾶς σύντροφον κατὰ τὸ ἥμισυ ἐν τῷ παιγνιδίῳ μου!...

— Ἂν ἤθελον νὰ συνταχθῶ μετὰ τῶν ἐχθρῶν σας, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ περιμείνω τόσῳ ἀργά.

— Ἔχετε δίκαιον! εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος καὶ εἶμαι ἀχάριστος· ὡς λέγετε δὲ δυνάμεθα νὰ ἐπανορθώσωμεν...

— Φεῦ! βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Εὔχομαι εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα πᾶσαν εὐτυχίαν. Ἀλλὰ δὲν ἔχομεν τὸν ναύαρχον.

— Ὁ Ἐρρῖκος ἐμειδίασεν. Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὴν Μαργαρίταν εἶπεν:

— Ἀλλά, δέσποινα, ὁ εὐπατρίδης οὗτος δὲν δύναται νὰ μένῃ ἐδῶ. Τί θὰ τὸν κάμετε;

— Δὲν δυνάμεθα, ἀπήντησεν ἡ Μαργαρίτα, νὰ φέρωμεν αὐτὸν ἔξω τοῦ Λούβρου;

— Εἶναι δύσκολον.

— Δὲν δύναται νὰ εὕρῃ θέσιν εἰς τὰ δώματα τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος;

— Φεῦ! δέσποινα, μὲ μεταχειρίζεσθε ὡς ἂν ἤμην ἔτι βασιλεὺς τῶν Οὐγενότων, ἐνῷ....

Ἄλλος τις, πλὴν τῆς Μαργαρίτας, θὰ ἔσπευδε νὰ εἰπῇ: *εἶναι καθολικός*. Ἀλλ' αὐτὴ ἤθελε νὰ τῇ ζητήσῃ ὁ Ἐρρῖκος ὅ,τι ἐκείνη ἐπεθύμει νὰ ἐπιτύχῃ παρ' αὐτοῦ.

— Ἀλλά, ἐπανέλαβεν ὁ Ἐρρῖκος, ἀναγνοὺς ἐκ δευτέρου τὴν ἐπιστολήν. Ὁ Ὠριὰκ μᾶς γράφει ὅτι ἡ μήτηρ σας ἦτο καθολική.

— Καὶ εἰς ἐμέ, τί ἐλέγετε πρὸ μικροῦ, κύριε κόμη, εἶπεν ἡ βασίλισσα, περὶ τῆς εὐχῆς, ἣν ἐκάμετε... Βοηθήσατε τὴν μνήμην μου, διότι αἱ ἰδέαι μου εἶναι ὡς πρὸς τοῦτο συγκεχυμέναι. Δὲν ἐπρόκειτο, νομίζω, περὶ ἐξομόσεως;

— Ναί! εἶπεν ὁ Δελαμόλ, ἀλλ' ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἐδέχθη μετὰ ψυχρότητος τὴν τοιαύτην δήλωσίν μου, ὥστε δὲν ἐτόλμησα...

— Διότι δὲν ἀπέβλεπεν εἰς ἐμέ. Ἐξηγήθητε μετὰ τοῦ βασιλέως.

— Ὦ! καὶ τί ἦτο ἡ εὐχὴ αὕτη; εἶπεν ὁ βασιλεύς.

— Βασιλεῦ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ, καταδιωκόμενος ὑπὸ τῶν δολοφόνων, ηὐχήθην ἂν ἐσωζόμην νὰ γείνω καθολικός. Σωθεὶς δὲ ὡς ἐκ θαύματος, προτίθεμαι νὰ πράξω ὅ,τι ηὐχήθην.

Ὁ Ἐρρῖκος συνέσπασε τὰς ὀφρῦς. Ἐνόει τὴν ἐξόμοσιν ἐκ συμφέροντος. Δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ ἐννοήσῃ αὐτὴν κατὰ πεποίθησιν γενομένην.

— Ὁ βασιλεὺς δὲν θέλει νὰ λάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν του τὸν προστατευόμενόν μου, ἐσκέφθη ἡ Μαργαρίτα. Ἐπὶ τέλους ἀποταθεῖσα πρὸς τὸν Ἐρρῖκον εἶπε:

— Βασιλεῦ, λησμονοῦμεν ὅτι ὁ πτωχὸς τραυματίας ἔχει ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Καὶ ἐγὼ αὐτὴ κατελήφθην ὑπὸ τοῦ ὕπνου.

Ὁ Δελαμὸλ παρεξηγήσας τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις τῆς βασιλίσσης ἐγένετο κάτωχρος.

— Οὐδὲν τούτου εὐκολώτερον, δέσποινα, εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος. Δὲν δυνάμεθα ν' ἀφήσωμεν τὸν κύριον Δελαμὸλ νὰ ἀναπαυθῇ;

Ὁ νέος ἔρριψε πρὸς τὴν Μαργαρίταν ἱκετευτικὸν βλέμμα, καὶ ἔπεσε συντριβεὶς ὑπὸ τῆς λύπης καὶ τοῦ κόπου ἐπί τινος ἕδρας.

Ἡ Μαργαρίτα ἐνόησε πόσον ἔρωτα περιεῖχε τὸ βλέμμα ἐκεῖνο καὶ πόσην ἀπελπισίαν ἡ λιποθυμία, ὅθεν στραφεῖσα πρὸς τὸν Ἐρρῖκον εἶπε:

— Βασιλεῦ, ἁρμόζει εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα νὰ τιμήσῃ τὸν νέον τοῦτον, ὅστις ἐκινδύνευσε τὴν ζωήν του ὑπὲρ Αὐτῆς, διότι ἤρχετο νὰ σᾶς γνωστοποιήσῃ τὸν θάνατον τοῦ ναυάρχου καὶ τοῦ Τελιγνῦ ὅτε ἐτραυματίσθη, διὰ τρόπου δι' ὃν θὰ εὐγνωμονῇ πρὸς Ὑμᾶς αἰωνίως.

— Διὰ ποίου; εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος. Διατάξατε καὶ εἶμαι ἕτοιμος.

— Ὁ κ. Δελαμὸλ θὰ κατακλιθῇ ταύτην τὴν νύκτα εἰς τοὺς πόδας τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, ἥτις θὰ κατακλιθῇ ἐπὶ τῆς ἀναπαυτικῆς ταύτης κλίνης. Ἐγὼ δέ, τῇ ἀδείᾳ τοῦ σεβαστοῦ μου συζύγου, θὰ προσκαλέσω τὴν Γιλόννην νὰ μὲ βοηθήσῃ ὅπως κατακλιθῶ, διότι σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι ἔχω μεγίστην ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

Ὁ Ἐρρῖκος εἶχεν ἀρκετὸν πνεῦμα ὅπως ἐννοήσῃ, ὅτι δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῆς τοιαύτης τῆς συζύγου του ἀποφάσεως, ὅθεν εἶπε:

— Δέσποινα, ἂν ὁ κ. Δελαμὸλ ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἔλθῃ εἰς τὰ δώματά μου, θὰ παρεχώρουν αὐτῷ τὴν κλίνην μου.

— Ναί, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, ἀλλὰ τὰ δώματά σας τὴν στιγμὴν ταύτην δὲν δύνανται νὰ σᾶς προστατεύσωσιν. Ἡ δὲ σύνεσις ἀπαιτεῖ ὅπως ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μείνῃ ἐνταῦθα ἄχρι τῆς πρωΐας.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ βασιλέως, προσεκάλεσε τὴν Γιλόννην ὅπως διευθετήσῃ τὴν κλίνην διά τε τὸν βασιλέα καὶ τὸν Δελαμόλ, οὗτινος ἔπαυσαν ἀμέσως οἱ πόνοι. Αὐτὴ δὲ ἀφοῦ ἔκαμε τὴν ὑπόκλισιν τῆς ἐθιμοτυπίας εἰς τὸν βασιλέα, ἀπεσύρθη εἰς τὸν κοιτῶνά της καὶ κλείσασα καλῶς πάσας αὐτοῦ τὰς θύρας κατεκλίθη.

— Αὔριον, ἐσκέφθη, πρέπει νὰ εὕρω προστάτην τοῦ Δελαμὸλ ἐν τῷ Λούβρῳ. Ὁ προσποιούμενος δὲ τὴν νύκτα ταύτην τὸν σοφόν, αὔριον θὰ μετανοήσῃ.

Εἶτα προσκαλέσασα τὴν Γιλόννην, τῇ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— Αὔριον πρὸ τῶν 8 ὡρῶν τῆς πρωΐας ὁ ἀδελφός μου δοὺξ τοῦ Ἀλανσὼν πρέπει νὰ ἔλθῃ ἐδῶ ὑφ' οἱανδήποτε πρόφασιν.

Τὸ ὡρολόγιον τοῦ Λούβρου ἐσήμαινε δύο ὥρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Ὁ βασιλεύς, ἀφοῦ ὡμίλησε μικρὸν περὶ πολιτικῆς μετὰ τοῦ Δελαμόλ, ἤρχισε νὰ ῥογχάζῃ. Οὗτος δὲ θὰ ἐκοιμᾶτο βεβαίως, ἀλλ' ἤκουε τὴν Μαργαρίταν στρεφομένην ἐπὶ τῆς κλίνης της, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ.

— Εἶναι πολὺ νέος, ἐψιθύριζεν ἡ Μαργαρίτα ἐν τῇ ἀϋπνίᾳ της, πολὺ δειλός. Ἴσως—τοῦτο δὲν πρέπει νὰ τὸ ἐξετάσωμεν,—εἶναι καὶ γελοῖος. . . Καὶ ὅμως ἔχει ὡραίους ὀφθαλμούς, ὡραῖον ἀνάστημα, πολλὰ θέλγητρα. Ἀλλ' ἂν δὲν ἦναι γενναῖος! . . . Ἔφευγε. Ἐξομότης. Εἶναι λυπηρὸν τοῦτο. Τὸ ὄνειρον ἤρχιζε καλά... Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν τὰ πράγματα νὰ βαδίσωσι μόνα, καὶ ἂς ἔχωμεν πεποίθησιν εἰς τὸν τριπλοῦν θεὸν τῆς τρελλῆς ἐκείνης Ἐρρικέττας.

Καὶ κατὰ τὴν πρωΐαν ἡ Μαργαρίτα κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ κοιμηθῇ ψιθυρίζουσα: *ἔρως, cupido, amor*.

ΙΕ'

ΒΟΥΛΗ ΓΥΝΑΙΚΟΣ, ΒΟΥΛΗ ΘΕΟΥ.

Ἡ Μαργαρίτα δὲν εἶχεν ἀπατηθῆ. Ἡ Αἰκατερίνα ἀποτυχοῦσα εἶχεν ἀνάγκην θύματος, ὅθεν ἀνέβη κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς κυρίας Σώβης.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐφρικίασεν ἰδοῦσα αὐτήν. Ἡ Αἰκατερίνα ἐφαίνετο ἤρεμος. Ἀλλ' ἡ κυρία Σώβη ἐνόησεν εὐκόλως τί ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴν προσποιητὴν ἐκείνην ἠρεμίαν. Ἠθέλησε νὰ κατέλθῃ τῆς κλίνης της, ἀλλ' ἡ βασιλομήτωρ διέταξεν αὐτὴν νὰ μείνῃ, καί,

— Ἀπέστειλες τὸ κλειδίον εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας; τὴν ἠρώτησε.

— Ναί, δέσποινα, ἀπήντησεν ἡ κυρία Σώβη διὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Καὶ τὸν εἶδες;

— Ποῖον;

— Τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας;

— Ὄχι, δέσποινα· ἀλλὰ τὸν περιμένω.

Ἡ Αἰκατερίνα δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ μικράν τινα φρικίασιν.

— Καὶ ὅμως, εἶπεν, εἰξεύρεις ὅτι δὲν θὰ ἔλθῃ.

— Ἐγώ, δέσποινα, τὸ εἰξεύρω! ἀνέκραξεν ἡ Καρλόττα μετ' ἐκπλήξεως, ἣν προσεποιήθη θαυμασίως.

— Ναί, τὸ εἰξεύρεις.

— Ὅπως μὴ ἔλθῃ, πρέπει νὰ ἀπέθανε!

— Λοιπὸν δὲν ἔγραψες εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας, Καρλόττα μου;

— Ὄχι, δέσποινα, ἀπήντησεν αὕτη μετὰ θαυμασίας ἁπλότητος. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν μοὶ εἶπε νὰ τοῦ γράψω.

Ἐπῆλθον στιγμαί τινες σιωπῆς, καθ' ἃς ἡ Αἰκατερίνα παρετήρει τὴν Καρλόττα, ὡς ὁ ὄφις τὸ πτηνόν. Εἶτα εἶπε·

— Νομίζεις ὅτι εἶσαι ὡραία, νομίζεις ὅτι εἶσαι ἐπιτηδεία, δὲν ἔχει οὕτω;

— Ὄχι, δέσποινα. Εἰξεύρω μόνον ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ὑπῆρξε πολλάκις λίαν ἐπιεικής, προκειμένου περὶ τῆς ἐπιτηδειότητος καὶ τῆς ὡραιότητός μου.

— Ἔ! ἐπανέλαβεν ἡ Αἰκατερίνα ἐξαπτομένη. Ἂν τὸ ἐπίστευσες, ἠπατήθης. Καὶ ἐγὼ ἂν σοὶ τὸ εἶπον, ἐψευδόμην. Εἶσαι βλὰξ καὶ ἄσχημος ἐμπρὸς εἰς τὴν θυγατέρα μου Μαργώ.

— Ὦ! τοῦτο, δέσποινα, εἶναι ἀληθές. Οὐδέποτε θὰ τολμήσω νὰ τὸ ἀρνηθῶ, καὶ μάλιστα ἐνώπιον Ὑμῶν.

— Ὅθεν ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας προτιμᾷ ἀντὶ σοῦ τὴν θυγατέρα μου. Καὶ ὅμως εἴχομεν ἄλλην συμφωνίαν.

— Ἀλλ' ἆρά γε εἶναι ἀληθές;

— Ὁ ἐραστής σου ταύτην τὴν στιγμὴν εὑρίσκεται εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς βασιλίσσης τῆς Ναβάρρας.... Ἀλλὰ μοὶ εἶσαι ἀφωσιωμένη;

— Διατάξατέ με, δέσποινα, καὶ θὰ ἰδῆτε.

— Λοιπόν, θέλω νὰ φαίνεσαι πολὺ ἐρωτευμένη εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας καὶ ζηλότυπος ὡς Ἰταλίς.

— Ἀλλά, πῶς εἶναι ζηλότυποι αἱ Ἰταλίδες;

— Θὰ σοὶ εἰπῶ, ὅταν ἐπέλθῃ ἡ κατάλληλος ὥρα.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἡ Αἰκατερίνα ἐξῆλθεν, ἀφήσασα τὴν Καρλότταν τεταραγμένην λίαν. . . .

Τὴν πρωΐαν, ἡ Μαργαρίτα, ἠγέρθη πρώτη πάντων καὶ εἰσελθοῦσα εἰς τὸ τιμώνιον εἶπε πρὸς τὸν σύζυγόν της:

— Δὲν ἀρκεῖ ὅτι ἡ μήτηρ μου ἐπίστευσεν ὅ,τι δὲν ὑπάρχει, πρέπει νὰ πεισθῶσι καὶ πάντες οἱ αὐλικοί σας περὶ τῆς μεταξὺ ἡμῶν πλήρους ἁρμονίας.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ἐμειδίασε καὶ διέταξεν ὅπως εἰσάξωσι τοὺς εὐπατρίδας του, οὓς εἰσελθόντας ἠρώτησε περὶ τῶν ἐν τῇ πόλει νέων.

Ἡ Μαργαρίτα διέκρινεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν εὐπατριδῶν τὴν ἔκπληξίν των ἐπὶ τῇ μεταξὺ τῶν δύο συζύγων οἰκειότητι, ὅτε διαγγελεύς τις ἀνήγγειλε τὸν δοῦκα τοῦ Ἀλανσών, ὅστις πληροφορηθεὶς ὅτι ὁ Ἐρρῖκος διῆλθε τὴν νύκτα παρὰ τῇ συζύγῳ του ἔδραμε πνευστιῶν.

Ἰδὼν τὴν κλίνην ἐν ἀταξίᾳ, ὠχρίασεν, ἀλλὰ συνελθὼν ἀμέσως εἶπε πρὸς τὸν Ἐρρῖκον·

— Ἀδελφέ μου, θὰ ἔλθετε ταύτην τὴν πρωΐαν νὰ παίξετε σφαιριστήριον μετὰ τοῦ βασιλέως;

— Μοὶ κάμνει ὁ βασιλεὺς τὴν τιμὴν ταύτην, εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος;

— Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ δοῦξ τεταραγμένος. Ἀλλὰ δὲν παίζετε συνήθως;

— Ἔρχομαι, ἀδελφέ μου.

— Καὶ θὰ πηγαίνετε; ἠρώτησεν ἡ Μαργαρίτα.

— Ναί, ἀδελφή μου.

— Βιάζεσθε;

— Παρὰ πολύ.

— Ἀλλ' ἂν σᾶς παρεκάλουν νὰ μοῦ χαρίσετε ὀλίγας στιγμάς;

— Τί θὰ τῷ εἰπῇ ἆρά γε; ἐσκέφθη ὁ Ἐρρῖκος.

— Δέσποτα! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, ὡσεὶ ἐμάντευσε τὴν σκέψιν τοῦ συζύγου της. Ἂν θέλετε δύνασθε νὰ μεταβῆτε παρὰ τῷ βασιλεῖ, διότι τὸ μυστικόν, ὅπερ θὰ εἰπῶ εἰς τὸν ἀδελφόν μου, τὸ γνωρίζετε, ἀπορρίψαντες μάλιστα χθὲς τὴν αἰτησίν μου.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος, ἐρυθριάσας ἐκ πείσματος. Λυποῦμαι, τῇ ἀληθείᾳ, διότι δὲν ἠδυνήθην. Ἀλλ' ἂν δὲν δύναμαι ἐγὼ νὰ παράσχω ἀσφαλὲς ἄσυλον εἰς τὸν κ. Δελαμόλ, δύναμαι νὰ συστήσω μεθ' ὑμῶν εἰς τὸν ἀδελφόν μου τοῦ Ἀλανσὼν τὸ ἄτομον *ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἐνδιαφέρεσθε*.

Ἡ Μαργαρίτα ἀνοίξασα τὴν θύραν τοῦ τιμωνίου προσεκάλεσε τὸν τραυματίαν, ἀφοῦ εἶπεν εἰς τὸν Ἐρρῖκον·

— Εἰς ὑμᾶς, δέσποτα, ἀνήκει νὰ ἐξηγήσητε εἰς τὸν ἀδελφόν μου, διατί ἐνδιαφερόμεθα ὑπὲρ τοῦ κυρίου Δελαμόλ.

Ὁ Ἐρρῖκος ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην τῆς Μαργαρίτας.

Ὁ δοῦξ τοῦ Ἀλανσὼν ἰδὼν τὸν Δελαμόλ τόσῳ ὡραῖον καὶ τόσῳ θελκτικὸν ἐτρόμαξεν. Ἡ Μαργαρίτα τὸν συνέλαβε διὰ τῆς ζηλοτυπίας καὶ τῆς φιλαυτίας.

— Ἀδελφή μου, τῷ εἶπεν· ὁ νέος οὗτος θὰ ἦναι ὠφέλιμος εἰς ὅποιον εἰξεύρει νὰ τὸν χρησιμοποιήσῃ. Ἂν τὸν δεχθῆτε, αὐτὸς μὲν θὰ εὕρῃ παρ' ὑμῖν ἰσχυρὸν κύριον, καὶ σεῖς ἐν αὐτῷ ἀφωσιωμένον ὑπηρέτην.

Εἶτα δὲ ταπεινώσασα τὴν φωνὴν ὅπως ὑπὸ μόνου τοῦ ἀδελφοῦ της ἀκουσθῇ προσέθετο·

— Εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις εἶναι καλὸν νὰ περιστοιχίζεται τις ὑπὸ ἀφωσιωμένων, μάλιστα ὅταν ἦναι φιλόδοξος καὶ ἔχει τὴν δυστυχίαν νὰ ἦναι τρίτος υἱὸς τῆς Γαλλίας.

— Ἀδελφέ μου, εἶπε ζωηρῶς ὁ Φραγκῖσκος. Ἂν ὁ κ. Δελαμὸλ εὐχαριστεῖται, μετὰ ἡμίσειαν ὥραν θὰ ἦναι ἐγκατεστημένος εἰς τὰ δώματά μου, ἔνθα οὐδὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ. Ἂς μὲ ἀγαπήσῃ καὶ θὰ τὸν ἀγαπήσω.

Ὁ Φραγκῖσκος ἐψεύδετο, διότι ἤδη ἐμίσει θανασίμως τὸν Δελαμόλ.

Μετὰ ἡμίσειαν δὲ ὥραν ὁ Δελαμόλ, ὃν κατήχησε πρῶτον καλῶς ἡ Μαργαρίτα, ἀνήρχετο τὴν εἰς τὰ δώματα τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσὼν φέρουσαν κλίμακα.

Διῆλθον δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι, καθ' ἃς ἡ μεταξὺ τοῦ Ἐρρίκου καὶ τῆς Μαργαρίτας ἁρμονία ἐφαίνετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐδραιωμένη.

Αἱ σφαγαὶ ἐξηκολούθουν, ἀλλ' εἶχον ἀρχίσει νὰ ἐλαττοῦνται. Τὸ πλεῖστον τῶν Οὐγονόττων εἶχε σφαγῇ, οἱ ἄλλοι εἶχον φύγει, ὀλίγιστοι δὲ μόνον ἐκρύπτοντο.

Κάρολος ὁ Θ' ἠὐχαριστεῖτο μεγάλως εἰς τὸ κυνήγιον τῶν Οὐγονόττων, ἀφοῦ δὲ ἔπαυσεν αὐτὸς νὰ κυνηγῇ, ἠγάλλετο ἀκούων πυροβολοῦντας τοὺς ἄλλους.

Ἡμέραν τινὰ εἰσελθὼν παρὰ τῇ βασιλομήτορι φαιδρότατος εἶπε:

— Μῆτέρ μου, εὑρέθη τὸ ἔνδοξον *ψοφίμι* τοῦ ναυάρχου, ὅπερ ἐνομίζετο ἀπολεσθέν!

— Ἄ! ἀνέκραξεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Ναί, μῆτέρ μου! Ἐνομίσατε, ὡς ἐγώ, ὅτι τὸν εἶχον φάγει οἱ κύνες. Ἀλλ' ὄχι! Ὁ ἀγαθὸς λαός μου τὸν ἐκρέμασεν εἰς τὴν ἁρπάγην τοῦ *Montfaucon*.

— Καί; . . .

— Ἄ! ἀγαθή μου μῆτερ. Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ ἰδῶ νεκρὸν τὸν προσφιλῆ ἐκεῖνον ἄνδρα. Ὁ καιρὸς εἶναι ὡραῖος. Αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι πολὺ καλά. Ἂν θέλῃς, μῆτέρ μου, ἱππεύομεν καὶ μεταβαίνομεν εἰς *Montfaucon*.

— Εὐχαρίστως, υἱέ μου. Ἀλλ' ὅπως ἐπισκεφθῶμεν ἄνδρα τόσῳ σπουδαῖον, ὅσον

ὁ κύριος ναύαρχος, δέον νὰ προσκαλέσωμεν ὅλην τὴν αὐλήν. Τότε δὲ θὰ ἴδωμεν καὶ ποῖος θὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ.

— Ἔχετε δίκαιον, μῆτέρ μου. Κάμετε τὰς προσκλήσεις σας. Χαίρετε.

Καὶ ὁ Κάρολος ἐξῆλθε.

Μετά τινας στιγμὰς εἰς τὸ εὐκτήριον τῆς Αἰκατερίνας εἰσήρχετο ὁ Φλωρεντῖνος Ῥενέ.

—Καὶ λοιπόν; εἶπεν αὐτῷ ἡ Αἰκατερίνα.

— Τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα, δέσποινα.

— Τρεῖς θάνατοι ἐν τῇ οἰκογενείᾳ μου καὶ ἀλλαγὴ δυναστείας;

— Δυστυχῶς.

— Καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμέν τι;

— Ἡ εἱμαρμένη κυβερνᾷ τὸν κόσμον.

— Καὶ ὅμως τὸ ὡροσκόπιον τῆς Ἰωάννας Δαλβρὲτ ἐψεύσθη.

— Ὄχι τόσον, ὅσον νομίζετε.

Ἡ Αἰκατερίνα ἦτο δεισιδαίμων. Ἡ ψυχραιμία τοῦ Ῥενὲ τὴν ἐτρόμαξεν.

— Ἔλαβες μῦρα ἐξ Ἰταλίας; εἶπεν αὐτῷ μετά τινας στιγμάς.

— Ναί.

— Πέμψατέ μοι ἐκ τῶν τελευταίων, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἠγάπα ἰδιαιτέρως ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας.

— Νὰ τὰ παρασκευάσω;

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη!

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἔχει ἄλλο τι νὰ μὲ διατάξῃ;

—Δοκίμασον καὶ τὰς ὄρνιθας ἐν τῇ θυσίᾳ.

Ὁ Ῥενὲ ὑποκλιθεὶς ἐξῆλθεν.

Ἡ Αἰκατερίνα εἰσελθοῦσα εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔνθα ἔμενον αἱ κυρίαι της, ἀνήγγειλεν αὐταῖς τὴν διὰ τὴν ἐπαύριον ὁρισθεῖσαν ἐπίσκεψιν εἰς *Montfaucon*.

Ὁ Δελαμὸλ εἶχεν ἐγκαταστῆ ἐν τοῖς δώμασι τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσών, τῇ αἰτήσει ὡς εἴδομεν τῆς Μαργαρίτας. Ἀκούσας δὲ τὰ περὶ τῆς μελετωμένης ἐπισκέψεως, καί τοι ἀδύνατος ἔτι, ἐζήτησε παρὰ τοῦ δουκὸς τὴν ἄδειαν ἵνα τὸν συνοδεύσῃ, ὅστις διέταξεν ἀμέσως νὰ χορηγήσωσιν αὐτῷ ἕνα τῶν ἵππων του.

Ὁ νέος παρεσκευάσθη μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας καὶ περιεβλήθη ἐρυθρόν τινα μανδύαν, ὃν αὐτὸς εἶχεν ἐπινοήσει, μικρόν τι μακρότερον τῶν ὑπὸ τῶν ἄλλων φερομένων.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Κοκονὰς ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Γκίζης παρεσκευάζετο ἐπίσης. Ἐνδυθεὶς ὅσῳ ἠδύνατο κομψότερον καὶ ὁπλισθεὶς ἄχρις ὀδόντων κατέβη εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἤρχισε νὰ θωπεύῃ εὔσωμον καὶ ὡραιότατον ἵππον.

Ἡ δούκισσα τοῦ Νεβὲρ προσεμειδίασεν αὐτῷ, εἶτα προσκαλέσασα τὸν ἐπιστάτην της τῷ εἶπεν:

—Ἐπρογευμάτισεν ὁ κ. Κοκονάς;

— Μάλιστα.

— Ἔχει καλῶς.

Καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν πρῶτον τῶν εὐπατριδῶν της, προσέθετο:

— Κύριε Δαργουζέτ, ἄγωμεν εἰς Λοῦβρον· ἀλλά, σᾶς παρακαλῶ, προσέχετε τὸν κ. Κοκονάς, διότι εἶναι πληγωμένος καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀσθενὴς ἔτι.

Καὶ ἱππεύσασα ἐκάλπασεν ἀκτινοβολοῦσα ἐκ τῆς χαρᾶς πρὸς τὸ Λοῦβρον, ἔνθα ἦτο ἡ γενικὴ συνέντευξις.

ΙΣΤ'

ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΕΧΘΡΟΥ ΕΥΩΔΙΑΖΕΙ ΠΑΝΤΟΤΕ.

Τὴν πρωΐαν, ἐνώπιον τῆς Αἰκατερίνας καὶ τοῦ δουκὸς τοῦ Γκίζης, Κάρολος ὁ Θ' εἶπεν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Ἐρρίκου ὅτι προετίθετο νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ *Montfaucon*, ὅπως ἴδῃ τὸ πτῶμα τοῦ ναυάρχου. Ὁ Ἐρρῖκος ἠθέλησε κατ' ἀρχὰς νὰ ἀποποιηθῇ, ἀλλ' εἰς τὰς πρώτας λέξεις, ἃς εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα ἀντήλλαξε βλέμμα συνεννοήσεως καὶ μειδίαμα μετὰ τοῦ δουκὸς τοῦ Γκίζης. Ὁ Ἐρρῖκος εἶδεν ἀμφότερα, ἐννοήσας δ' ἀμέσως τί κατ' αὐτοῦ ἐτεκταίνετο, εἶπεν·

— Ἀλλά, καὶ διατί νὰ μὴ ἔλθω καὶ ἐγώ, εἶμαι καθολικὸς καὶ ὀφείλω νὰ ἦμαι ἀφωσιωμένος εἰς τὴν νέαν μου θρησκείαν.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς λέγοντας αὐτῷ·

— Εἰς τὴν λειτουργίαν, Ἐρρικέττο, εἰς τὴν λειτουργίαν!

— Ἤμην χθές, ἀπήντησεν, ἔρχομαι καὶ σήμερον καὶ θὰ ἦμαι καὶ αὔριον. Νομίζω ὅτι ἀρκεῖ . . .

Κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν ἡ συνοδία ἐξῆλθε τοῦ Λούβρου, ὁ δὲ λαὸς ἠκολούθει ζητωκραυγῶν[1].

Ἡ Μαργαρίτα ἦτο ἔφιππος, δροσερὰ καὶ ὡραία εἴπερ ποτε καὶ ἄλλοτε. Πλησιάσασα δὲ εἰς τὴν δούκισσαν τοῦ Νεβὲρ εἶπεν αὐτῇ·

— Τί νέα, δούκισσα;

— Οὐδέν, δέσποινα! εἶπεν ὑψηλοφώνως ἡ Ἐρρικέττα.

Εἶτα ταπεινώσασα τὴν φωνήν, προσέθετο·

— Καὶ ὁ Οὐγονόττος τί ἔγεινε;

— Εὗρον αὐτῷ ἄσυλον σχεδὸν ἀσφαλές. Τὸν μέγαν σου δὲ φονέα τί τὸν ἔκαμες;

— Ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ καὶ αὐτός. Τῷ ἐπέτρεψα δὲ τοῦτο, διότι ἐνόμισα ὅτι ὁ Οὐγονόττος σου συνετῶς φερόμενος θὰ ἔμενεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὥστε δὲν θὰ ὑπῆρχε φόβος συγκρούσεως.

— Ὦ! καὶ ἐδῶ ἂν ἦτο, οὐδὲν θὰ συνέβαινεν. Ὁ Οὐγονόττος μου εἶναι ὡραῖος νέος, ἀλλὰ μόνον τοῦτο. Εἶναι περιστερά, οὐχὶ ἱέραξ. Στενάζει, ἀλλὰ δὲν δάκνει. Ἴσως δέ, καὶ ταῦτα λέγουσα ἀνύψωσεν ἐλαφρῶς τοὺς ὤμους, ἐνομίσαμεν αὐτὸν Οὐγονόττον ἐνῷ εἶναι βραχμάνος καὶ ἡ θρησκεία του ἀπαγορεύει αὐτῷ τὴν χύσιν τοῦ αἵματος.

— Καὶ ὁ δοὺξ τοῦ Ἀλανσών; εἶπεν ἡ δούκισσα.

— Ἰδοὺ ἔρχεται, εἶπε μειδιῶσα ἡ Μαργαρίτα, καλπάζων καὶ θὰ μᾶς καταπατήσῃ. Ἀλλὰ διατάξατε τοὺς εὐπατρίδας σας νὰ παραμερίσωσι, διότι βλέπω ἕνα ὅστις δὲν ἐννοεῖ νὰ κάμῃ τόπον.

— Ἆ! εἶναι ὁ γεννᾶτός μου! ἀνέκραξεν ἡ δούκισσα. Κύτταξέ τον, κύτταξέ τον.

Ἀλλὰ τότε εἷς τῶν τῆς συνοδίας τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσὼν μὴ δυνηθεὶς νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἵππον του, ὅστις εἶχεν ἀφηνιάσει, προσέκρουσε τρέχων κατὰ τοῦ Κονάς, ὅστις μόλις ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ ἐπὶ τοῦ ἵππου του.

— Θεέ μου! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, κύψασα εἰς τὸ οὖς τῆς φίλης της. Ὁ κ. Δελαμόλ!

— Ὁ ὡραῖος ἐκεῖνος καὶ ὠχρὸς νέος! ἀνέκραξεν ἡ δούκισσα μὴ δυνηθεῖσα νὰ καταστείλῃ τὴν πρώτην ἐντύπωσιν.

— Ναί! ἐκεῖνος, ὅστις ὀλίγον ἔλειψε ν ἀνατρέψῃ τὸν Πεδεμόντιόν σου.

— Ὦ! εἶπεν ἡ δούκισσα· θὰ ἔχωμεν φοβερὰ πράγματα! κυττάζονται! ἀναγνωρίζονται!

Καὶ πράγματι εἶχον ἀναγνωρισθῆ. Ἀλλ' ὁ Δελαμὸλ ἀφοῦ παρετήρησε περὶ αὐτὸν καὶ εἶδεν ὅτι ὁ τόπος δὲν ἦτο κατάλληλος πρὸς ἐξηγήσεις, ἐκέντησε τὸν ἵππον του καὶ ἔφθασε τὸν δοῦκα τοῦ Ἀλανσών.

— Ἆ! ἆ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα μετὰ περιφρονητικῆς λύπης. Δὲν ἠπατήθην . . . Ἀλλ' εἶναι πολύ.

Καὶ ἔδηξε τὰ χείλη ἄχρις αἵματος.

— Εἶναι πολὺ ὡραῖος, ἀπήντησεν ἡ δούκισσα μετὰ οἴκτου.

Ὁ Δελαμὸλ διελθὼν ἐχαιρέτισε τὰς δύο γυναῖκας ἀποκαλυφθείς, ἀλλ' ἡ Μαργαρίτα ἔστρεψεν ὑπερηφάνως τὴν κεφαλήν.

Ὁ Δελαμὸλ ἰδὼν τὴν περιφρόνησιν ταύτην κατέστη ἀπὸ ὠχροῦ πελιδνός. Ὅπως δὲ μὴ πέσῃ ἀπὸ τοῦ ἵππου ἐκρατήθη ἀπὸ τῆς χαίτης.

— Ὦ! εἶπεν ἡ Ἐρρικέττα πρὸς τὴν Μαργαρίταν, πόσον εἶσαι σκληρά! Κύτταξε, θὰ λιποθυμήσῃ!

— Αὐτὸ μᾶς ἔλειπεν, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα μειδιῶσα χλευαστικῶς. Ἔχεις ἀμμωνίαν μαζῆ σου;

Ἡ δούκισσα ἠπατήθη. Ὁ Δελαμὸλ συνελθὼν ἔλαβε τὴν ἐν τῇ συνοδίᾳ τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσὼν θέσιν του.

Ἤδη ἤρξατο φαινόμενον τὸ φοβερὸν ἰκρίωμα, ὅπερ οὐδέποτε ὑπῆρξε τόσῳ καλῶς ἐφωδιασμένον.

Ἡ συνοδία ἐβάδιζεν ἠρέμα. Πρῶτοι ἔφθασαν ὅ τε Κάρολος καὶ ἡ Αἰκατερίνα. Μετ' αὐτοὺς ὁ δοὺξ τοῦ Ἀνζιοῦ, ὁ δοὺξ τοῦ Ἀλανσών, ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας, ὁ δοὺξ τῆς Γκίζης καὶ οἱ εὐπατρίδαι των. Εἶτα ἡ Μαργαρίτα, ἡ δούκισσα τοῦ Νεβέρ, καὶ αἱ κυρίαι τῆς συνοδίας των. Τελευταῖοι δὲ οἱ ἀκόλουθοι, οἱ ἱπποκόμοι, οἱ ὑπηρέται καὶ ὁ λαός.

Ἐκ τῆς μεσαίας ἁρπάγης ἐκρέματο ἀπὸ τῶν ποδῶν ἀκέφαλον καὶ πλῆρες αἵματος καὶ κονιορτοῦ πτῶμα. Ἦτο τὸ τοῦ ναυάρχου.

Ὁ Ἐρρῖκος μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τὴν τοὺς ἄλλους καθηδύνουσαν ταύτην θέαν προσεποιήθη ὅτι ἀπεχθαίνετο τὴν ὑπὸ τῶν πτωμάτων ἀποπνεομένην δυσωδίαν καὶ πλησιάσας πρὸς τὸν Κάρολον εἶπεν αὐτῷ·

— Βασιλεῦ, ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν εὑρίσκει ὅτι τὸ δυστυχὲς αὐτὸ πτῶμα βρωμεῖ πολύ;

— Καὶ τὸ εὑρίσκεις σύ, Ἐρρικέττα, εἶπεν Κάρολος ὁ Θ', εἰς οὗ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠκτινοβόλει ἀγρία χαρά.

— Ναί, βασιλεῦ.

— Δὲν εἶμαι τῆς γνώμης σου. Τὸ πτῶμα ἐχθροῦ εὐωδιάζει πάντοτε.

— Εἰς τὴν πίστιν μου! βασιλεῦ, εἶπ

1. Ὅρα εἰκόνα φύλλου 11.

ὁ Ταβάννης ἔπρεπε νὰ προσκαλέσωμεν καὶ τὸν Ῥονσὰρ διὰ νὰ συνθέσῃ ἐδῶ τὸν ἐπιτάφιον τοῦ ναυάρχου.

— Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην τοῦ Ῥονσὰρ διὰ τοῦτο, εἶπεν ὁ Κάρολος. Τὸν κάμνω ἐγώ. Ἀκούσατε, κύριοι.

Καὶ ἀφοῦ ἐσκέφθη ἐπίτινας στιγμάς, εἶπε:

Ἐδῶ ὁ ναύαρχος θαμμένος...
Ἄ! ὄχι, εἶναι ἔντιμο πολύ...
Εἶν' ἀπ' τὰ πόδια κρεμασμένος,
Γιατὶ δὲν εἶχε κεφαλή.

— Εὖγε! εὖγε! ἀνέκραξαν πάντες οἱ καθολικοί, ἐνῷ οἱ κατ' ἀνάγκην παρευρισκόμενοι ἐκεῖ Οὐγονόττοι συνέσπων τὰς ὀφρῦς σιγῶντες.

Ὁ Ἐρρῖκος συνομιλῶν μετὰ τῆς Μαργαρίτας καὶ τῆς δουκίσσης τοῦ Νεβὲρ προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσεν.

— Ἂς ἀναχωρήσωμεν, κύριοι! εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα μὴ δυναμένη νὰ ὑποφέρῃ ἄλλο τὴν δυσωδίαν, καὶ κινήσασα ἐμπαικτικῶς τὴν κεφαλήν, ὡσανεὶ ἀπεχαιρέτιζε τὸν ναύαρχον, ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συνοδίας καὶ ἔλαβε τὴν εἰς Λοῦβρον ἄγουσαν.

Ἀλλά, δὲν ἠκολούθησαν αὐτὴν πάντες. Εὐπατρίδης τις ἱππεύων ἵππον μέλαινα, ἔμεινεν ὅπως κορεσθῇ παρατηρῶν ἐν ἀνέσει τὸ φρικῶδες ἐκεῖνο θέαμα. Ὁ εὐπατρίδης οὗτος ἦτο ὁ Κοκονάς. Ἡ δούκισσα τὸν ἀνεζήτει ματαίως ἐν ταῖς τάξεσι τῆς συνοδίας. Ἀλλὰ δὲν ἀνεζήτει αὐτὸν μόνη. Ἕτερος εὐπατρίδης, ἀφοῦ παρετήρησε καλῶς περὶ αὐτόν, τὸν διέκρινεν ἐν ἐκστάσει μένοντα ἐνώπιον τοῦ ἰκριώματος, ἀμέσως δὲ ἐγκαταλιπὼν τὴν γραμμὴν καὶ διατρέξας καμπύλην ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἰκρίωμα.

Ἡ δούκισσα ἰδοῦσα τοῦτο, ἐπλησίασεν εἰς τὴν Μαργαρίταν καὶ τῇ εἶπεν·

— Ἠπατήθημεν ἀμφότεραι. Ὁ Πεδεμόντιος ἔμεινεν ὀπίσω καὶ ὁ Δελαμὸλ τὸν ἠκολούθησε.

— Διάβολε! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα γελῶσα. Θὰ συμβῇ λοιπὸν κάτι. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν θὰ λυπηθῶ ἂν μεταβάλω γνώμην περὶ αὐτοῦ.

Τότε αἱ δύο γυναῖκες ἐγκατέλιπον ἐπίσης τὴν γραμμὴν καὶ λαβοῦσαι μεθ' ἑαυτῶν τὸν λοχαγὸν τῶν φρουρῶν τῆς δουκίσσης καὶ τὴν Γιλόννην, ἐπανῆλθον διά τινος ἀτραποῦ εἰς τὸ ἰκρίωμα καὶ ἐκρύβησαν ὄπισθεν φραγμοῦ.

Ὁ Δελαμὸλ στὰς ὄπισθεν τοῦ Κοκονὰς ἔπληξεν αὐτὸν ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου.

— Ὤ! εἶπεν οὗτος στραφείς, δὲν εἶναι ὄνειρον· ζῆτε ἔτι;

— Ναί, κύριε. Καὶ τὸ λᾶθος βεβαίως δὲν εἶναι ἰδικόν σας...

— Ἀλλ' εἶναι περίεργον νὰ εὑρίσκεται ἐδῶ εἷς Οὐγονόττος.

— Δὲν εἶμαι Οὐγονόττος, κύριε. Ηὐχήθην εἰς τὸν Θεόν, ἂν ἐσωζόμην ἐκ τῆς σφαγῆς, νὰ γείνω καθολικός, καὶ ἐγενόμην.

— Καὶ δὲν ηὐχήθητε ἄλλο τι;

— Νὰ σᾶς κρεμάσω εἰς τὴν ἁρπάγην ἐκείνην ὑπὸ τὸν ναύαρχον.

— Πῶς, ζωντανόν;

— Ὄχι· ἀφοῦ διατρυπήσω τὸ στῆθός σας διὰ τοῦ ξίφους μου.

— Νὰ μὲ κρεμάσετε εἰς τὴν ἁρπάγην ἐκείνην! ὤ! εἶσθε πολὺ μικρός.

— Τότε θὰ ἀναβῶ ἐπὶ τοῦ ἵππου σας. Ἐνομίζετε ὅτι ἀπέθανον. Εὐτυχῶς ὄχι, καὶ ἰδοὺ σᾶς ἐπανεῦρον. Ἠδυνάμην νὰ θραύσω τὴν εἰδεχθῆ κεφαλήν σας διὰ τοῦ πιστολίου μου...

— Τὴν εἰδεχθῆ κεφαλήν μου! Ἐμπρός, κύριε κόμη, πεζεύσατε καὶ ξιφουλκήσατε.

Καὶ ἀφιππεύσας ἐξιφούλκησεν.

Ὁ Δελαμὸλ δὲν ἐβράδυνε νὰ πράξῃ τὸ αὐτό, καὶ τὰ δύο ξίφη διεσταυρώθησαν. Ἡ πάλη ἐγένετο σιωπηλή. Τὰ ὄμματά των μόνον ἐσπινθηροβόλουν.

[Ἕπεται συνέχεια].

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ζ'

Ὁ σουλτάνος ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ αὐλικοῦ του, καὶ ψαύων τὰς πλευρὰς τοῦ τοίχου διῆλθε τῶν δύο διαδρόμων καὶ εὑρέθη παρὰ τῇ Φατμᾷ.

Ἡ γραῖα διευθύντρια τοῦ λουτροῦ περιέμενε τὴν Α. Μεγαλειότητα παρὰ τὴν βάσιν τῆς κλίμακος. Ἐφίλησε μὲ σέβας τὸ κράσπεδον τοῦ ἐπενδύτου του καὶ εἰσήγαγεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς τὸν Ἀβδοὺλ-Μετζίτ. Ἡ Α. Μεγαλειότης κατέπεσεν εἰς τὰ μαλακὰ ἐπὶ τοῦ *διβαρίου* στρώματα, ἡ δὲ Φατμὰ καὶ ὁ Φαΐδ ἵσταντο ὄρθιοι ἐν ἀποστάσει βημάτων τινῶν.

Ἡ σοβαρὰ μορφὴ τοῦ Σουλτάνου ἐφαιδρύνθη, μειδίαμα εὐνοίας περιεπλανᾶτο ἐπὶ τῶν ὠχρῶν χειλέων του, ἐν δὲ τοῖς βαθυκυάνοις ὀφθαλμοῖς του ἔλαμπε φλὸξ χαροπή, ἥτις τοὺς ἐλάμπρυνεν. Οὐδέποτε ὁ Φαΐδ εἶδεν ὁμοίαν ἔκφρασιν ἐπὶ τῶν χαρακτήρων τοῦ κυρίου του, ἡ δὲ γλυκεῖα καὶ εὔθυμος αὕτη ἔκφρασις τῷ ἐνεποίησε φόβον.

Μόλις ὁ σουλτάνος ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου τῆς Φατμᾶς, αὕτη κατὰ τὴν ἀνατολικὴν συνήθειαν ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα τοῦ μονάρχου.

— Ὦ μέγιστε βασιλεῦ, ἀρχηγὲ τῆς δυγαστείας ἡμῶν, διαιτητὰ τῶν νόμων, ἀντιπρόσωπε τοῦ Ἁγίου Προφήτου, Ἀβδοὺλ - Μετζίτ - Χάν, κύπτω ἐνώπιόν σου καὶ εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σου ἐγώ, ὁ οἶκός μου, οἱ δοῦλοί μου, ἡ περιουσία μου καὶ αὐτὴ ἡ ζωή μου· τὰ πάντα εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου!

Ὁ Ἀβδοὺλ - Μετζὶτ διὰ χειρονομίας προσηνοῦς, ἔνευσε τῇ γραιᾷ νὰ ἀνεγερθῇ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Φατμὰ ἔρριπτε βλέμμα δυσπιστίας πρὸς τὸν ποιητὴν μείναν τὰ κίνητον:

— Ὁ Φαΐδ - Βέης μοὶ εἶναι ἐπιστήθιος φίλος, εἶπεν ἡ Α. Μεγαλειότης, οὐδὲν μυστικὸν ἔχω πρὸς αὐτόν.

— Ἐν τῷ λουτρῷ παρετήρησας βεβαίως τὴν ὡραιοτάτην τῶν λουομένων.

— Τὴν Γκιοὺλ - Χανούμ;... εἶπεν ὁ σουλτάνος ὠχριῶν ἐλαφρῶς.

— Γινώσκεις ἤδη τὸ ὄνομά της;... Ναί, τὴν λαμπρὰν ἐκείνην κόρην, ἥτις φέρει τὸ ὄνομα τοῦ ῥόδου... Δὲν τὴν ὑψόνει μόνον τὸ κάλλος της ὑπεράνω τῶν ἄλλων.

— Τί ἔχει περιπλέον; ἀνεφώνησεν εὐφροσύνως ὁ Ἀβδοὺλ-Μετζίτ. Ἡ *οὐρὶ* αὕτη μήπως ἔχει τὰς ἀρετὰς τῆς Ἰωβείδης καὶ τὴν φρόνησιν τῆς Φατμᾶς, τῶν ἁγίων ἐκείνων γυναικῶν τοῦ μεγάλου ἡμῶν Προφήτου; ἢ εἶναι πεπαιδευμένη ὡς ὁ Σκαδῆς καὶ εὐφυὴς ὡς ἡ Ῥοξελάνη;... Ὁ ἔρως δὲν ἀπαιτεῖ τόσα πράγματα! Ἡ τελειότης τὸν ἀνιᾷ, ἡ ἀρετὴ τὸν τρομάζει· ἄλλως τε ἡ ἀγάπη εἶναι τόσον πλουσία, τόσον ἄσωτος τὴν φαντασίαν, ὥστε προθύμως παρέχει ὅ,τι στερεῖται ἡ ἐκλεκτή του, καὶ τὴν τελειοποιεῖ.

Ἡ γραῖα Φατμὰ ἐθεώρει ἔκθαμβος τὸν σουλτάνον, ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ Φαΐδ, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐνεργηθεῖσαν ἐν αὐτῷ μεταβολήν,

— Οἴμοι! προσφιλέστατε ἄρχων, ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ ἡ γραῖα, ἐὰν ἡ Γκιοὺλ-Χανοὺμ σοὶ ἤρεσε, φοβοῦμαι ὅτι τοῦτο εἶναι μάταιον... εἶναι παράδοξος κόρη, αὐστηροτάτης ἀρετῆς, ἥτις τὸν ἔρωτα μόνον ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ συζύγου θέλει δεχθῆ, συζύγου, ὃν θέλει ἀγαπήσει, ἀφοῦ τὸν ἐκλέξῃ αὐτὴ μεταξὺ μυρίων...

Ὁ Φαΐδ ἐστέναξεν. Ὁ σουλτάνος ἐμειδίασεν.

— Πιστεύεις λοιπὸν ὅτι τὴν ἐπιθυμῶ καὶ θέλω νὰ τὴν ἀποκτήσω ὅπως δήποτε; Ὄχι, ὄχι, θέλω νὰ τὴν ἀγαπῶ, ἀγνήν, ἄσπιλον, ἀνίκητον, ὡς εἶναι τὸ πάθος ἀπαμβλύνεται ἐν τοῖς φιλήμασιν. Ἐγὼ θὰ τὴν σέβωμαι πληρώνων ἑκατὸν λίρας δι' ἕνα βόστρυχον τῆς χρυσῆς κόμης της, καὶ λατρεύων αὐτὴν ὡς οἱ Χριστιανοὶ τὰς ἁγίας των... Μειδιᾷς, Φαΐδ; δέν μοι πιστεύεις πλέον, Φατμά; Σουλτάνος κεκορεσμένος παντὸς ἔρωτος, φρονεῖτε ὅτι εἶναι ἀνεπίδεκτος πλατωνικοῦ; Ἀγνοεῖτε λοιπόν, ἐπανέλαβε ζωηρότερον ὁ Ἀβδοὺλ-Μετζίτ, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη καρδία ἔχει μυρίους μυχούς; ὅτι εἶναι λαβύρινθος, οὐτινος οὐδεὶς ἔχει τὴν κλεῖδα; καὶ οὐδ' ἐκεῖνος, ὅστις αἰσθάνεται αὐτὴν παλλομένην ἐν τῷ στήθει του; Εὑρίσκει τις ἐν αὐτῇ ἀκαταπαύστως νέα πλούτη, ὁδοὺς ἀγνώστους, δι' ὧν οὐδεὶς εἶχε διέλθει... Αἰσθάνομαι ὅτι ἐνεργεῖται ἐν τῇ καρδίᾳ μου παράδοξος μεταβολή, εὐτυχὴς καὶ ἀνέλπιστος· ὅπως ἐπὶ τοῦ ἡφαιστείου, ὅθεν ἐξέρχεται φλογερὰ λάβα ἀνοίγεται νέος κρατήρ, νέον αἴσθημα ἤναψεν ἐν ἐμοί... Θὰ διαρκέσῃ πολὺν χρόνον; ἀγνοῶ τοῦτο, ἀλλ' εἶμαι εὐδαίμων, ἡ καρδία μου πάλλει, τέλος πάντων αἰσθάνομαι ζωήν.

Ὁ σουλτάνος ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐνεθουσιάσθη ἐκ τῶν ἰδίων λόγων του· ἐπεράτωσε τὴν δημηγορίαν του ὄρθιος, κρατῶν τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς καρδίας, συγκεκινημένος, οἱονεὶ μεταμορφωθείς.

— Εἴθε ὁ Ἀλλὰχ νὰ φωτίσῃ καὶ εὐλογήσῃ τὴν Ὑμ. Μεγαλειότητα, εἶπεν ἡ Φατμὰ πίπτουσα πρηνής.

Ὁ δὲ ποιητὴς Φαΐδ, ὠχρὸς καὶ τρέμων εἶχε στηριχθῆ ἐπὶ τοῦ τοίχου.

— Ἀρά γε θὰ τὴν ἀγαπήσῃ πλειότερον ἐμοῦ; ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

— Θὰ μοὶ εἴπῃς, Φατμά, ποία εἶναι

αὐτὴ ἡ Γκιοὺλ-Χανούμ, καὶ πῶς εὑρέθη ἐδῶ; ἐνῷ ὁ Φαΐδ-Βέης μοὶ ὑπέσχετο νὰ μοὶ τὴν φανερώσῃ ἐν Σταμπούλ . . . ἐπανέλαβεν ὁ σουλτάνος, ἅμα κατηυνάσθη ὀλίγον ἡ πρὸς στιγμὴν καταλαβοῦσα αὐτὸν ἔξαψις.

— Ἤμην μεθυσμένος . . . ἐψιθύρισεν ὁ Φαΐδ.

— Καὶ θὰ ἦσο βεβαίως, ἀφ' οὗ προέτεινες εἰς τὴν Α. Μεγαλειότητα, νὰ τὴν ὁδηγήσῃς εἰς τὴν Γκιοὺλ-Χανούμ, εἶπεν ἡ γραῖα ἀνεγειρομένη καὶ ῥίπτουσα βλέμμα εἰρωνικὸν ἐπὶ τὸν ποιητήν. Ἡ θυγάτηρ τοῦ Σέϊχ-οὺλ-Ἰσλὰμ τοῦ θρησκευτικοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Μουσουλμάνων δὲν δέχεται τοὺς ἄνδρας εἰς τὴν οἰκίαν της ὡς *ἀθιγγανίς*. . .

— Ἡ θυγάτηρ τοῦ Σέϊχ-οὺλ-Ἰσλάμ... ἐπανέλαβεν ὁ σουλτάνος ἔκθαμβος, λοιπὸν ἡ Γκιοὺλ εἶναι θυγάτηρ τοῦ Ἰζζεδὶν-Μολλᾶ;

— Ναί, βεβαίως . . .

— Καὶ πῶς λοιπὸν ἐτόλμησας νὰ μοὶ ὁμιλήσῃς περὶ αὐτῆς καὶ μάλιστα νὰ προτείνῃς νὰ μὲ προσαγάγῃς πρὸς αὐτήν; ἠρώτησεν ὁ σουλτάνος προσβλέπων αὐστηρῶς τὸν αὐλικόν του.

— Εἰσεχώρουν εἰς τὸν κῆπον μετημφιεσμένος ὡς κηπουρὸς Κρυάτης, ἐν τοιαύτῃ μεταμφιέσει ἐσκόπουν νὰ εἰσαγάγω καὶ τὴν Ὑμ. Μεγαλειότητα... ἐτραύλισεν ὁ Φαΐδ.

— Πῶς! δὲν ἤθελες φοβηθῆ νὰ μὲ ἐκθέσῃς, ἐμὲ τὸν σουλτάνον, καὶ νὰ βεβηλώσῃς τὴν κατοικίαν ἁγίου ἀνθρώπου, τοῦ πρώτου μολλᾶ τοῦ Ἰσλαμισμοῦ; . . . Ἦσο πλέον ἢ μεθυσμένος, Φαΐδ, ἦσο παράφρων, καὶ διὰ τοῦτο μόνον σὲ συγχωρῶ . . . Ἂς ἀφήσωμεν πλέον αὐτά.

Ὁ Ἀβδοὺλ - Μετζὶτ ἐγένετο πάλιν ὁ αὐστηρὸς Σουλτάνος, σώφρων καὶ ὑπερήφανος, ὃν πάντες οἱ Ὀθωμανοὶ ἐθεώρουν μετὰ φόβου καὶ ἀγάπης.

[Ἕπεται συνέχεια]. Κ

ΤΟ ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ

[Διήγημα *François Coppée*. Μετάφρ. Α. Η. Κουρτίδου].

Ἡ καταιγὶς εἶχεν ἐκσπάσει ἀπό τινων στιγμῶν καὶ ῥαγδαῖος ἐπέσκηψεν ὄμβρος. Ἡ ὁδὸς τῆς Σέβρης ἠρημώθη διὰ μιᾶς, ἐν τῇ πλατείᾳ δὲ τῆς *Εὐθηνίας* οἱ ἵπποι τῶν ἁμαξῶν περιλουόμενοι ὑπὸ τοῦ καταπίπτοντος ὕδατος ἀπήστραπτον ὡς ἐστιλβωμένοι.

Τὸ εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ *Βορρᾶ* ἄγον λεωφορεῖον παρέκαμψε τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ *Ἀββᾶ - Γρηγορίου*. Οἱ κωδωνίσκοι τῶν ἐπὶ τοῦ λασπώδους ἐδάφους συρόντων αὐτὸ δύο λευκοφαίων ἵππων ἤχησαν ἐπὶ μικρὸν εἰσέτι οἱ δὲ θέλοντες νὰ ἐπιβῶσιν αὐτοῦ, ὅμοιοι πρὸς Ῥωμαίους στρατιώτας διὰ τῆς ἀσπίδος των κεκαλυμμένους ὥρμησαν πρὸς τὸ λεωφορεῖον στεγόμενοι διὰ τῶν μαστιζομένων ὑπὸ τῆς βροχῆς ἀλεξιβροχίων των.

— Ἐλᾶτε, γρήγορα, ὅσοι εἶνε γιὰ τὸ σταθμό, . . . ἐφώναξεν ὁ ὁδηγός. Τρεῖς θέσεις εἶνε μέσα. . .

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπλησίασαν δύο ἀδελφαὶ τοῦ Ἐλέους, αἵτινες κλείσασαι τὰ πελώρια βαμβακερὰ ἀλεξιβρόχιά των ἀνέβησαν εἰς τὸ λεωφορεῖον.

— Μιὰ θέσι μονάχα, μένει μιὰ θέσι, νὰ φεύγωμε!

Γυνή τις προσέρχεται τότε, καλύπτουσα ὅσον κάλλιον ἠδύνατο διὰ τετρημένου σαλίου τὸ ἀσθενικὸν καὶ κοῖλα ἔχον τὰ ὄμματα τέκνον της, ὅπερ κρατεῖ εἰς τὴν ἀγκάλην της.

— Κυρά, λέγει πρὸς αὐτὴν ὁ ἐλεγκτὴς τῶν εἰσιτηρίων, ὁ γυιός σου μεγάλωσε, νὰ πληρώσῃς καὶ γ' αὐτόνε.

— Τί; νὰ πληρώσω καὶ γιὰ τὸ παιδί μου; ἀποκρίνεται ἡ μήτηρ . . . αὐτὸ 'νε τριώμισυ χρονῶν παιδί. . .

— Δίχως τὰ καλοκαίρια . . . Μὰ ἂς εἶνε . . . νἄχῃς χάρι τοῦ βρωμόκαιρου ποῦ δὲν θἄρθῃ ἄλλος, εἰδὲ δὲν θἄφινα τὸν υἱόκα σου, νὰ ταξειδεύσῃ χάρισμα.

Ἡ δυστυχὴς γυνή, αἰσχυνομένη πως, τοποθετεῖται ἐν τῇ μόνῃ ὑπολειφθείσῃ ἐλευθέρᾳ θέσει, παρὰ τὴν θύραν τῆς ἁμάξης, κατέναντι τῶν δύο καλογραιῶν, κρατοῦσα τὸ παιδίον ὀρθὸν μεταξὺ τῶν κνημῶν της, καὶ—τίγκι, τίγκι, τίγκι— τὸ λεωφορεῖον κινεῖται πάλιν κροτοῦν, ὡσεὶ συνεκρούοντο σιδηρικὰ ἢ ἐκλονοῦντο ὕαλοι παραθύρων.

Αἱ δύο ἀδελφαὶ τοῦ Ἐλέους αἱ παρακαθήμεναι καὶ τὴν στολὴν ὅμοιαι δὲν ὁμοιάζουσι τὸ παράπαν πρὸς ἀλλήλας.

Ἡ πρεσβυτέρα, πεντηκοντοῦτις περίπου, εἶνε εὔσαρκος καὶ ῥωμαλέα ὡς χωρική. Ἀφοῦ ἔδωκεν εἰς τὸν ὑπάλληλον διὰ τὸ εἰσιτήριόν της, τριάκοντα λεπτὰ ἐντὸς τεμαχίου χαρτίου τετυλιγμένα ἔθηκεν ἐπὶ τῶν γονάτων της πελώριον κάνιστρον καὶ ἐσταύρωσεν ἐπ' αὐτοῦ τὰς χεῖράς της. Εἶνε δούλη τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ δούλη διὰ τὰς χυδαίας ἐργασίας, τὰς βαναύσους ὑπηρεσίας.

Ἡ συνοδὸς αὐτῆς, εἶνε τοὐναντίον, νεωτάτη εἰσέτι,—εἴκοσι τριῶν ἢ εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν ἴσως—ἔχει δὲ τὸ ἦθος ἁβρὸν καὶ ἀριστοκρατικόν, οἷον μόνον καταγωγὴ εὐγενὴς καὶ ἀνατροφὴ λίαν ἐπιμελημένη θὰ διεμόρφουν. Μόνον ἔξοχός τις ψυχολόγος ζωγράφος θὰ κατώρθου νὰ ἀποτυπώσῃ τὸ ὠχρὸν ἐκεῖνο πρόσωπον, μὲ τοὺς μεγάλους μαύρους ὀφθαλμούς του· εἶνε δὲ ἄξιοι ἀρχιδουκίσσης αἱ διαφανεῖς καὶ ἁβροδάκτυλοι χεῖρες, ἃς ἡ νεαρὰ ἀδελφὴ τοῦ Ἐλέους στηρίζει ἐπὶ τῆς κερατίνης λαβῆς τοῦ παλαιοῦ ἀλεξιβροχίου της.

*

Ἐν τούτοις ἡ γυνὴ τοῦ λαοῦ, ἡ δυστυχὴς μήτηρ, συνῆψεν ἀμέσως συνομιλίαν μετὰ τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ λεωφορείου, ἰσχνοῦ γέροντος, στρατιώτου ἄλλοτε, φέροντος ἐπὶ τοῦ στήθους ἀπότριπτον τὴν ταινίαν τοῦ μεταλλίου τῆς Κριμαίας, μειδιάσαντος φιλοφρόνως πρὸς τὸ καχεκτικόν της τέκνον.

— Ναί, εἶπε πρὸς αὐτόν, ἤτανε πολὺ ἄρρωστο τὸ πουλάκι μου, καὶ ἔτσι ποῦ μὲ βλέπεις, πῆγα καὶ τὸ πῆρα ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο· ἓξ ἑβδομάδες τἄφησα 'κεῖ μέσα... Κύττα τί χλωμὸ καὶ μαραμένο ποῦνε τὸ καϋμένο . . . Μὰ ὁ γέρος ὁ γιατρός, ποῦ σοῦ 'μιλᾷ 'σὰν νὰ 'μιλᾷ 'σὲ κανένα σκυλί, μὰ ἀπὸ μέσα 'σὲ κρυφολυπᾶται, μοῦπε ἀπτὰ πολλὴ ὥρα: Ἕξη μῆνες λάδι τῆς μουρούνας, καὶ ὕστερα πλειὸ τίποτα, τίποτα... Τὸ θυμᾶσαι Παυλάκη μου; Καὶ δὲν θὰ κάνῃς μοῦτρα, αἴ; καὶ θὰ τὸ καταπιῇς τὸ λαδάκι σου. Μοῦ τῷπες!

Εἶτα ἀλλάξασα διὰ μιᾶς τόνον φωνῆς:

— Ἔχεις κ' ἐλόγου σου παιδιά; ἠρώτησε τὸν ὑπάλληλον τοῦ λεωφορείου.

— Ναί, τρία, ἀποκρίνεται οὗτος. Μὰ εἶνε μεγάλα . . . Τρεῖς κόραις . . . Τὴν μεγαλείτερη τὴν 'πάνδρεψα πέρυσι καὶ τὴ μικρότερη τὴν ἔχω ἀκόμη 's τὸ σχολεῖο.

— Τὸ λοιπὸν 'ξέρεις ἀπὸ ἀγάπη παιδιοῦ . . . Ὅταν ἔπεσε ἄρρωστο τὸ παιδί μας, ἤτανε Ἰούλιος μῆνας, 'πάνω 's τὰ κεσάτια . . . Ὁ ἄνδρας μου, εἶνε βιβλιοδέτης· δουλεύει 's τὸ σπίτι. Μὰ τὸ καλοκαῖρι ὅλ'οἱ πελάταις μας πᾶνε 's τὴν ἐξοχή, 'στὰ λουτρά, 'ξέρω κ' ἐγὼ ποῦ, σκορπιοῦνται. Τὸ κρύωμα τοῦ ἀποφάνηκε 's ταὶς 14 τοῦ θεριστῆ. Τὴν ἄλλη 'μέρα ἦρθε ὁ γιατρός, ἅμα τὸ κύτταξε κατέβασε τὰ μοῦτρά του, καὶ τοῦβαλε 'πίσω 's τὴ ῥάχη ἕνα βισικάντι, τόσο δὰ μεγάλο . . . Πλευρίτης! Καὶ 'σὲ τέτοια ἡλικία! Τὸ πουλάκι μου! Καὶ ἴσα ἴσα 'κείναις ταὶς ἡμέραις εἴμασθε 'σὲ μεγάλη ἀναπαραδειά. Τρέχει ὁ ἄνδρας μου νὰ μαζώξῃ κἄτι βερεσέδια, μὰ ποῦ; ὅλοι ποῦ μᾶς 'χρώσταγαν ἔλειπαν...Καὶ χώρια ἀπ' αὐτὸ 's τὸ σπίτι μας δὲν ἤτανε βολετὸ νὰ γιατρευθῆ, τ' ἀγγελοῦδί μας . . . Καθόμασθε σ' ἕνα στενὸ σοκάκι, μέσα σὲ δύο καμαρούλαις· εἶνε πεθαμὸς τὰ ῥέμματα τοῦ ἀέρα . . . Τότε ὁ γιατρὸς μοῦ λέγει: Τὸ παιδὶ νὰ τὸ πᾶτε 's τὸ νοσοκομεῖο· θὰ σοῦ γράψω δύο λόγια γιὰ τὸν γιατρὸ ποῦνε φίλος μου . . . Ἄχ! τί ὑπόφερα ἡ κακομοίρα! Τὸ πήγαμε μ' ἕν' ἁμάξι, καὶ γιὰ νὰ πλερώσωμε τὸν ἁμαξὰ ἔβαλα ἐνέχυρο ἕνα πάπλωμα, ἂς μὴν τὰ λέμε . . . Μὰ 's τὴν πόρτα τοῦ νοσοκομείου ὁ ἄνδρας μου 'φίλησε τὸ παιδί, ποῦ τὸ βάσταγα 's τὴν ἀγκαλιά μου κουκουλωμένο μ' ἕνα χράμι, καὶ μοῦ εἶπε: Πήγαινε μονάχη σου . . . Ἐγώ, δὲν βαστᾷ ἡ καρδιά μου. Ἐμβῆκα μέσα. Ἡ μάνα ἔχουν γερὴ καρδιά Μὰ ὄντας μοῦ 'πῆρε ὁ γιατρὸς ἀπ' τὰ χέρια μου τὸν Παυλάκη μου, 'θάρρεψα πῶς μοῦ ξερρίζωσε τὴν καρδιά μου. Ἐβγῆκα ἔξω κ' εὑρῆκα τὸν πατέρα του· ῥούφαγε τὴν πίπα του καὶ μ' ἀπάντεχε. Ἅμα μὲ εἶδε, νὰ 'βγαίνω μονάχη μου, μὲ τὸ χράμι 's τὸ χέρι, ἐτίναξε μιὰ κάτω τὴν πίπα του καὶ τὴν ἔκανε κομμάτια· ὕστερα 'γυρίσαμε 'πίσω μὲ τὰ πόδια, καὶ πηγαίναμε πλάϊ-πλάϊ, δίχως 'μιλιά . . . Ἄχ! αὐταὶς ταὶς ἕξη 'βδομάδες ποῦ 'πέρασε ὁ Παυλάκης μου 's τὸ νοσοκομεῖο δὲν θὰ τῆς ξεχάσω ποτές! Ἤτανε καλοκαῖρι, σοῦ τῷπα, μὰ 'μένα μοῦ φαινότανε πῶς ἤτανε βαρυχειμωνιά, πῶς 'σβύσθηκε ὁ ἥλιος. Μ' ἄφιναν νὰ τὸ βλέπω δυὸ φοραὶς τὴν ἑβδομάδα, τὴν κυριακὴ καὶ τὴν πέφτη· καὶ τοῦ πήγαινα κρυφά, γιατὶ δὲν ἄφιναν, γλυκά, ζαχαρωτά, κρυμ-

μένα μὲς 'ς τὸ σάλι μου . . . καὶ μοῦλεγαν πῶς γύρισε 'ς τὸ καλλίτερο, πῶς θὰ γιάνῃ 'σὲ 'λίγο. Μά,ἄμα ἔβγαινα 'ς τὸ δρόμο, 'ς τὸ γύρισμα, ἔκλαια, ἔκλαια . . . . Καὶ τὰ κατάπινα 'κεῖνα τὰ δάκρυα γιὰ νὰ μὴ γυρίσω 'ς τὸ σπίτι μὲ 'μάτια κόκκινα καὶ μὲ ἰδῇ ὁ ἄνδρας μου· δὲν ἐρχότανε μαζί μου γιατί εἶχε πιάσει δουλειά . . . . Ὑπόφερνε πολὺ κι' αὐτὸς ὁ κακομοίρης, ὅσον κι'ἂν ἔκανε πῶς δὲν τοῦνοιαζε τάχα... καὶ μιὰ 'μέρα γυρνῶντας ἀπ'τὴν ἀγορὰν τὸν 'βρῆκα νὰ κλαίῃ 'σὰν μωρὸ μπρὸς σ'ἕνα παληὸ παιγνίδι τοῦ Παυλάκη μας !... Μὰ τώρα πειά, πάγει πέρασε αὐτὸ τὸ βάσανο ! ἀνέκραξεν ἡ μήτηρ καταspαζομένη ἐπανειλημμένως τὸν υἱόν της. Καὶ θὰ τὸν ξαναϊδῇς, τὸν πατέρα σου ... Τώρα θὰ κάνῃ τὸ φαγεῖ 'ς τὸ σπίτι μας. Καὶ θὰ γείνῃς καλά, ψυχή μου, καὶ θὰ γείνῃς δυνατὸς καὶ παχὺς καὶ κόκκινος!... Κύττα ποῦ ἀρχίνησαν ἀπὸ τώρα νὰ κοκκινίζουν τὰ μαγουλάκια του... Καὶ θὰ πίνῃς τὸ λαδάκι τῆς μουρούνας γιὰ τὸ χατῆρι τῆς μανούλας σου,αἴ,παιδί μου, Παυλάκη μου ;

⁂

Ἐν ᾧ ἡ ταλαίπωρος μήτηρ ὁμιλεῖ, ὁ γέρων ὑπάλληλος τοῦ λεωφορείου — εἶνε πατὴρ—καὶ ἡ γηραιὰ ἀδελφὴ τοῦ Ἐλέους —εἶνε ἀγαθὴ γυνὴ—ἀκροῶνται μετ' ἐνθαρρυντικοῦ μειδιάματος. Ἀλλὰ τί διαλογίζεται ἡ ἄλλη καλογραῖα, ἡ νεαρὰ ἀδελφὴ τοῦ Ἐλέους, ἡ ὠχρά, ἡ τὰς ἀριστοκρατικὰς ἔχουσα χεῖρας, ἥτις κατεπέτασεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν της τὸν πέπλον τῶν βελουδίνων της ὀφρύων,ὡσεὶ ὅπως βυθισθῇ εἰς ὀνειροπόλησιν ;

Διαλογίζεται ὅτι εἶνε ἐν τούτοις, δυνατὸν νὰ ὑπάρξωσι δύο ὄντα συνηνωμένα διά τε τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν δυστυχίαν, καὶ νὰ συναγαπῶνται, καὶ νὰ ἔχωσιν ἓν ἰδικόν των τέκνον· διαλογίζεται ὅτι ἄλλοτε— ὤ ! πρὸ πολλοῦ, πρὶν ἔτι αἱ ἀγαθοεργοὶ χεῖρές της ψαύσωσι τὴν ἀνθρωπίνην ἀθλιότητα καὶ δυστυχίαν—ἓν ὄνειρον διῆλθε τῆς φαντασίας της, ἁγνὸν καὶ εὐγενὲς ὄνειρον, οὗτινος ἀμυδρὰν ἀνάμνησιν ἀνευρίσκει ἐν τοῖς ἀφελέσιν αἰσθήμασι, τὰ ὁποῖα ἐκφράζει ἡ γυνὴ αὕτη τοῦ λαοῦ. Ἀναπολεῖ τὸ παρελθόν, ἀναμιμνήσκεται...

Ὠνομάζετο τότε Ἄννα δὲ Καρδαγιάν· εἶχεν ἀποφοιτήσει τοῦ ἐκπαιδευτηρίου ὅπου συνεπλήρωσε τὴν ἀγωγήν της, καὶ ἐν τῷ δουκικῷ μεγάρῳ τοῦ πατρός της, τὸ παράθυρον τοῦ παρθενικοῦ της θαλάμου ἠνοίγετο πρὸς τὸν εὐρὺν κῆπον. Ἦτο ἔαρ, καὶ ὁ κῆπος ἦτο διανθὴς καὶ ἀπὸ τοῦ φυλλώματος τῶν δένδρων ἠκούετο τὸ κελάδημα τῶν πτηνῶν. Τότε ὁ θεῖός της ἔκαμε λόγον εἰς τοὺς γονεῖς της περὶ τοῦ γάμου της .. μετὰ τοῦ λόρδου Κάβενδαλ, τοῦ μεγαλειτέρου εὐπατρίδου τῆς Ἰρλανδίας... Καὶ νομίζει ὅτι ἀκούει τὴν μελαγχολικὴν οὐγγρικὴν *μαζοῦρκαν*, ἣν ἀνέκρουεν ἡ ὀρχήστρα ἐν τῷ χορῷ τῆς πρώτης συναντήσεώς των... Πῶς τὴν εἶχε δεσμεύσει διὰ τοῦ πρώτου βλέμματός του, ὁ εὐπρεπὴς ἐκεῖνος νέος, ὁ βραχεῖαν ἔχων τὴν κόμην καὶ βραχὺ τὸ πυρρὸν γένειον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπαστράπτοντας ὡς μέλανα ἀδάμαντα !... Δούγκλας ! ὠνομάζετο Δούγκλας !... Καὶ ἐπὶ ἓξ μῆνας πολλάκις ἐψέλλισε καθ' ἑαυτὴν τὸ ὄνομα τοῦτο τρυφερῶς προσμειδιῶσα... Καὶ ὅμως δὲν τῆς ἤρεσκε, τὸ διὰ μιᾶς ἐκθρασυνόμενον ἐκεῖνο βλέμμα του, ὁ κακὸς ἐκεῖνος γέλως του... Εἶτα, ἡμέραν τινα, αἰφνιδίως ὁ πατήρ της ἀπῆλθε μετ' αὐτῆς εἰς ἓν τῶν μεγάρων του, εἰς τὸ βάθος τῆς Ὠβέρνης. Εἶχε τολμήσει τέλος νὰ ἐρωτήσῃ τί γίνεται ὁ μνηστήρ της, καὶ ὁ γηραιὸς δοῦξ περιπόρφυρος ἐξ ὀργῆς, διέταξεν αὐτῇ νὰ μὴ ἐκστομίσῃ πλέον τὸ ὄνομα ἐκεῖνο ἐνώπιόν του... Εἶχεν ὑπακούσει, μετ' ὀδύνης, ἀγνοοῦσα τὸ συμβαῖνον, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐφημερίς τις περιελθοῦσα τυχαίως εἰς τὰς χεῖράς της, κατέστησε γνωστὸν αὐτῇ τὸ φρικῶδες σκάνδαλον, τὸν διαπληκτισμὸν τοῦ μνηστῆρός της ἔν τινι διαβοήτῳ ξενοδοχείῳ, τὴν μονομαχίαν αὐτοῦ περὶ ἠθοποιοῦ τινος, τὴν δολοφονίαν σχεδὸν ἣν διεπράξατο ὁ λόρδος Κάβενδαλ κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του διὰ δολίου διαξιφισμοῦ, ὅλον ἐκεῖνο τὸ αἶσχος τὸ ἐν τῷ κακουργιοδικείῳ ἀποκαλυφθέν. Καὶ ἐνεθυμεῖτο τὴν μακράν της ἀσθένειαν, καὶ τὴν παραφοράν της,καθ' ἣν ἐπανελάμβανε τὸ ὄνομα τοῦ Δούγκλας, καὶ τὸ ὑποτρέμον ἄστρον τῆς λυχνίας εἰς τὸ βάθος τοῦ σκότους τῶν ἀγρυπνιῶν της, καὶ εἶτα τοὺς θλιβεροὺς ἐκείνους τῆς ἀναρρώσεως περιπάτους, ἐν φθινοπώρῳ, ἐνώπιον τοῦ πανοράματος τῶν ὀρέων, ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τοῦ μεγάρου, ἐφ' οὗ οἱ πλάτανοι ἐπεστρώνυον τὰ μεγάλα κίτρινά των φύλλα καὶ ὅπου ἦτο θανασίμως περίλυπος παρακολουθοῦσα διὰ τοῦ βλέμματος τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου διωκόμενα νέφη καὶ διασχιζόμενα ἐπὶ τῶν κορυφῶν... Καὶ τέλος ἔλαβε τὴν μεγάλην της ἀπόφασιν καὶ παρὰ τὴν ὀδύνην τοῦ πατρός της, τὰς συμβουλὰς τοῦ ἀρχιεπισκόπου θείου της, κατεσπευσμένως ἐκ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ δραμόντος, ἐγένετο καλογραῖα, ἀδελφὴ τοῦ Ἐλέους. . . Καὶ ἀπὸ ἓξ ἐτῶν ἐθεράπευσε πληγάς, αἵτινες τῇ ἐφαίνοντο ἥττον ἀνίατοι ἐν τῇ καρδίᾳ της, ἠγρύπνει παρ' ἀγωνιῶντας, οὓς ἐζήλευε σχεδὸν ὅτι ἀπεδήμουν πρὸ αὐτῆς... Καὶ ἀνεμνήσθη αἴφνης ὅτι ὅσον νεκρὰν διὰ τὸν κόσμον ἐθεώρει ἑαυτήν, εἶχε διατηρήσει ἐν τούτοις καὶ ἔφερεν εἰσέτι εἰς τὸν τράχηλόν της τὸ ὑπὸ τοῦ Πάπα εὐλογηθὲν μικρὸν μετάλλιον, ὅπερ ὁ λόρδος Κάβενδαλ τῇ εἶχε κομίσει ἐκ βραχέος εἰς Ἰταλίαν ταξειδίου...

Ὦ ἀσθενὴς καρδία !

⁂

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἡ συνοδὸς αὐτῆς ἤγγισεν ἐλαφρῶς τὸν βραχίονά της, νομίσασα ὅτι ἀπεκοιμήθη.

— Ξύπνα, ἀδελφή, . . ἐφθάσαμε.

Ἡ δεσποινὶς Ἄννα δὲ Καρδαγιάν, ὡς μοναχὴ δὲ Ἀδελφὴ Οὐρσούλη, ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἐπαναβλέπει κατὰ πρῶτον ἐνώπιον αὐτῆς τὴν γυναῖκα ἐκείνην, κρατοῦσαν ἐπὶ τῶν γονάτων τὸ τέκνον της, τὸ ἀκούσιον τῆς ὀνειροπολήσεώς της αἴτιον.

Ταχέως φέρει τὴν χεῖρά της εἰς τὸν τράχηλόν της, εἰσάγει μετὰ δυσκολίας δύο δακτύλους ὑπὸ τὸ κολαρισμένον περιτραχήλιόν της καὶ ἐξάγει μικρὸν χρυσοῦν μετάλλιον ἀπὸ λεπτοῦ νήματος ἐξηρτημένον, ὅπερ ἡ μοναχὴ ἀποκόπτει βιαίως· εἶτα δὲ θέσασα τὸ μετάλλιον χλιαρὸν εἰσέτι ἐκ τῆς θερμότητος τοῦ κόλπου της εἰς τὴν χεῖρα τῆς γυναικὸς τοῦ λαοῦ:

— Κάμετέ μου τὴν χάριν, κυρία, τῇ εἶπε, νὰ δεχθῆτε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δι' ἐνθύμησι καὶ νὰ τὸ κρεμάσητε εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ παιδιοῦ σας . . . Τὸ ἔχει εὐλογήσει ὁ Πάππας.

Καὶ ἐκφυγοῦσα τῶν ἐπιμόνων εὐχαριστήσεων τῆς μητρός,ἡ Ἀδελφὴ τοῦ Ἐλέους ἠκολούθησε τὴν εὔσαρκον καὶ χωρικὴν σύνοδόν της, ἥτις εἶχε καταβῇ ἀπὸ τοῦ λεωφορείου καὶ ἐβάδιζεν εὐτόλμως ἐν τῇ λασπώδει ὁδῷ.

ΤΑ ΑΜΑΡΑΝΤΑ ΡΟΔΑ

[Διήγημα *Catulle Mendès*, μετάφρ. Γ. Α. Βλαβάνη]

—

Νεωτάτη — δεκαεπταέτις μόλις — ὡραία, ἂν καὶ ἰσχνὴ καὶ ὠχρά, μετὰ τῶν λελυμένων ξανθῶν πλοκάμων αὐτῆς καὶ τῶν καθύγρων κυανῶν ὀφθαλμῶν της, ἡ παράφρων ἐκάθητο ἐπὶ λιθίνου ἐδωλίου, ἐν τῇ μεγάλῃ αὐλῇ τοῦ φρενοκομείου.

Πέριξ αὐτῆς ὁ χειμερινὸς ἥλιος ἐλεύκαινε τὰ ὑψηλὰ τείχη, ῥίπτων συνάμα τὸ χιονῶδες κάλυμμά του ἐπὶ τῶν πλακῶν καὶ τῆς ἄμμου, ἐφ' ἧς ὀλίγα μόνον μαῦρα καὶ ξηρὰ ὑψοῦντο δένδρα. Ζωηρὰ πνοὴ διήρχετο, μᾶλλον δροσερὰ ἢ ψυχρά, πτερωτὴ καὶ καθαρά, χαροποιὸς τὰ μάλα· τῇδε κἀκεῖσε ἔψαλλον στρουθία. Ἐὰν ὑπῆρχον φύλλά τινα εἰς τοὺς κλώνους, θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ὁ Ἀπρίλιος ἐπανῆλθεν. Ὁ Ἰανουάριος δανείζεται ἐνίοτε μίαν ὥραν ἀπὸ τοῦ μηνὸς τούτου.

Ἀλλ' ἡ δυστυχὴς παράφρων οὐδόλως προσεῖχεν εἰς τὰ κεκρυμμένα ταῦτα κάλλη τοῦ ἔαρος. Περιβεβλημένη διὰ στενοῦ Σκωτικοῦ μαλλίνου ὑφάσματος, ἔχουσα δὲ τὸ δεινὸν ὕφος ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον μέλλουσι νὰ κτυπήσωσιν, ἐκάθητο εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἐδωλίου, καὶ τὴν κεφαλὴν ὀλίγον ἔχουσα ἐσκυμμένην, ἔσφιγγεν ἐπὶ τῶν χειλέων της ἀνθοδέσμην ἀμαράντων ῥόδων, ἐφ' ἧς θαλερὰ ἔπιπτον τὰ δάκρυά της.

Ὁ ὁδηγῶν με ἐν τῷ οἰκήματι ἐκείνῳ τῆς παραφροσύνης καὶ τῆς θλίψεως, μοὶ ἔνευσεν ὅτι ἠδυνάμην νὰ τὴν πλησιάσω καὶ τῇ ὁμιλήσω. Τῷ ὄντι δὲν θὰ ἦτο κακή — τόσον θλιβερὰ καὶ τόσον ἰσχνή. Εἰς τὸν κρότον τῶν βημάτων μου, ὕψωσε τὸ μέτωπον ταχέως καὶ μ'ἐθεώρησεν ἀτενῶς. Αἴφνης εὐχαριστημένη, μὲ τοὺς γλυκεῖς της ὀφθαλμούς, ὧν τὰ δάκρυα ἐξήρανεν ἡ χαρά, ὡς ὁ ἥλιος πίνει τὴν δρόσον:

—Ἔρχεσθε νὰ μὲ ζητήσετε; λέγει συμπλέκουσα τὰς δύο χεῖράς της, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ προσευχηθῇ. Θὰ μὲ πάρετε, θὰ μὲ πάρετε εὐθύς; Ὦ! πόσον εἶμαι εὐτυχής. Πρέπει νὰ ἐξέλθω ἀπ' ἐδῶ, βλέπετε, σήμερον μάλιστα, πρὶν τῆς ἑσπέρας. Πρὸ πολλοῦ καιροῦ δὲν ὑπῆγα νὰ τῷ ὁμιλήσω, νὰ τὸν παρηγορήσω. Πόσον θὰ στενοχωρεῖται, καὶ θὰ πάσχῃ, κατάμονος!

— Εἰς ποῖον λοιπὸν θέλεις νὰ ὑπάγῃς, ἠρώτησα.

— Εἰς ἐκεῖνον, εἶπεν.

— Ποῖον;

— Εἰς τὸν Ῥοβέρτον Δανιήλ.

— Εἰς τὸν ἐραστήν σου, εἰς τὸν μνηστῆρά σου ἴσως;

— Ὦ! ὄχι. Εἰς τὸν μνηστῆρα τῆς Ἰωάννας.

— Εἰς τὸν μνηστῆρα τῆς Ἰωάννας; ἐπανέλαβον, ἐκπλαγεὶς ὀλίγον.

— Ναί.

— Σὲ περιμένει;

— Καθ' ἡμέραν, ἀπὸ ἓξ μηνῶν.

— Καὶ ποῦ λοιπὸν σὲ περιμένει;

— Ἐ! καλά! Ἐκεῖ ποῦ εἶναι. Εἰς τὸ κοιμητήριον. Εἰς τὸν τάφον του. Δὲν εἰξεύρετε τὸν τάφον του; εἶναι πολὺ εὔμορφος καὶ ὅλος μὲ λευκὸν μάρμαρον. Ἐνίοτε φαίνεται ἀπὸ τὸν ἥλιον ὀλίγον κόκκινος. Τὸ ὄνομα τοῦ Ῥοβέρτου Δανιὴλ εἶναι χαραγμένον ἐπὶ τῆς στήλης, ὑπάρχει δ' ἐπάνω, μεταξὺ τῶν ἀνθέων, μικρὸν ἀλαβάστρινον δοχεῖον, πληρούμενον ἐκ τοῦ οὐρανίου ὕδατος, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου πίνουσι τὰ πτηνά.

Τὴν ἐθεώρουν ἔκπληκτος καὶ συγκεκινημένος.

— Ἀ! ναί, εἶπεν, οὔτε σεῖς ἐννοεῖτε περισσότερα. Πιστεύετε ὅτι τὰ πάντα ἐτελείωσαν, ὅταν ἡ ζωὴ τελειώσῃ, ὅτι δὲν σκέπτονται πλέον, ὅτι δὲν συγκινοῦνται πλέον, ὅτι ἐτάφησαν, ὅτι τέλος πάντων οἱ νεκροὶ εἶναι νεκροί; Δὲν εἶν' ἀληθές, κύριε. Δὲν γνωρίζετε τὰ πράγματα, διότι ποτὲ δὲν ἐθέσατε τὸ οὖς εἰς τὴν σχισμάδα ἑνὸς τάφου διὰ ν' ἀκούσετε τί συμβαίνει ἐντὸς αὐτοῦ. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, πρὶν μοὶ συμβῇ αὐτό, ἠγνόουν ὡς ὑμεῖς ὅτι οἱ νεκροὶ εἶναι ζῶντες. Δὲν δύνασθε ποτὲ νὰ μάθετε ὅ,τι ἐγὼ εἰξεύρω.

Καὶ διακόπτουσα τὴν ὁμιλίαν της πρὸς στιγμήν, ἠσπάσθη τὴν μικρὰν ἀνθοδέσμην τῶν ἀμαράντων καὶ εἶτα πολὺ βραδέως ἐξηκολούθησεν·

— Ἡμέραν τινὰ ὑπῆγον εἰς τὸ κοιμητήριον Πὲρ-Λασαίζ, κατάμονος, διὰ νὰ φέρω ἕνα στέφανον εἰς μίαν φίλην μου τοῦ παρθεναγωγείου, ἥτις εἶχεν ἀποθάνῃ. Ἔθεσα τὴν προσφοράν μου εἰς τὰς κιγκλίδας τοῦ τάφου της καὶ ἐπέστρεφα. Ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ καὶ ὑπὸ τὸν αἴθριον οὐρανόν, ὡς καὶ ὑπὸ τὰ νέφη, ὑπῆρχεν ἄπειρον φῶς, καὶ ἐνίοτε ὀλίγη σκιὰ μεταξὺ τῶν τάφων αἰφνίδιοι λάμψεις μετέβκινον, ἤρχοντο, ἔφευγον, ἐπανήρχοντο, ἀπαράλλακτα ὅπως τὰ παιδιὰ παίζουν τὸ *τρεχατό*. Ὁ καιρὸς ἦτο τόσον γλυκύς, τόσον καθαρός, τόσον ὡραῖος, ὥστε ἠσθανόμην ἐμαυτὴν εὐτυχῆ καὶ εὔθυμον εἰς τὸν λυπηρὸν ἐκεῖνον τόπον, καὶ ἀληθῶς ἤμην. Ἐν ᾧ λοιπὸν διηρχόμην πλησίον ἑνὸς τάφου, βλέπω πλῆθος ὡραίων καὶ εὐόσμων ἀνθέων ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐπεθύμησα νὰ κόψω ἕν. Δὲν ἦτο ἱεροσυλία, δὲν εἶν' ἀλήθεια; Ἔτεινα τὸν βραχίονα, ἀλλὰ παρευθὺς σταματῶ πεφοβισμένη καὶ τρέμουσα!' Εκεῖ, ὑπὸ τὸν λίθον, ὡμίλησέ τις μὲ φωνὴν λίαν γλυκείαν. Ὦ! δὲν ἠπατήθην, ἤκουσα, ἤκουσα πολὺ καλά.

— Ἰωάννα, εἶπεν ἡ μελαγχολικὴ καὶ γλυκεῖα ἐκείνη φωνή, Ἰωάννα σὺ εἶσαι τέλος πάντων;

Ἔκυψα διὰ ν' ἀκούσω· ἡ φωνὴ ἐπανέλαβεν·

—Ὦ! Ἰωάννα, σὺ εἶσαι τέλος; Ἀποκρίθητι.

Κατὰ πρῶτον εἶχον φοβηθῇ, τώρα ὅμως ποσῶς δὲν ἐφοβούμην, ἀλλὰ μὲ κατέλαβε μέγας οἶκτος καὶ μεγάλη στοργή. Ὕψωσα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀνέγνων ἐπὶ τῆς στήλης ἐκείνης τὸ ὄνομα τοῦ Ῥοβέρτου Δανιήλ, ἀποθανόντος εἰκοσαετοῦς. Ἐνόησα τὰ πάντα. Ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐπίστευον νεκρὸν καὶ ὁ ὁποῖος δὲν εἶχεν ἀποθάνῃ, εἶχε μνηστὴν ὀνομαζομένην Ἰωάνναν, ἥτις τῷ εἶχεν ὑποσχεθῇ νὰ μεταβαίνῃ ὅπως τὸν βλέπῃ εἰς τὸ κοιμητήριον, ἀλλ' ἡ ὁποία δὲν ἐφύλαξε τὴν ὑπόσχεσίν της. Πάντοτε τὴν περιέμενε, καὶ ὁσάκις ἤκουε κρότον βημάτων, ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἐκείνη καὶ ἠρώτα· «Σὺ εἶσαι;» Ἀλλ' οὐδεὶς τῷ ἀπεκρίνετο. Ἐγὼ ὅμως τῷ ἀπεκρίθην! Ὁποίαν ἄρά γε ἀγωνίαν νὰ ὑπέφερεν ἐκεῖ, τὴν νύκτα, μέσα εἰς τὸ ψῦχος, καὶ ἐντὸς τοῦ στενοῦ ἐκείνου φερέτρου! Μήπως εἶχον ἄδικον νὰ τὸν παρηγορήσω ὀλίγον; Τῷ ὡμίλησα καὶ ἐψεύσθην πρὸς αὐτόν. «—Ναί, τῷ εἶπον, θέτουσα τὸ στόμα μου ὅσον ἐδυνήθην πλησίον τοῦ λίθου, ἐγώ, ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἰωάννα σου». Ὦ! Εἶχον μεγάλην ἀνησυχίαν μήπως, ἕνεκα τῆς φωνῆς μου, ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀπάτην του καὶ ἴσως δὲν ἐπίστευεν ὅτι ἡ Ἰωάννα του ἦλθεν. Ἀλλ' ἀναμφιβόλως, διὰ τοῦ μαρμάρου, ὁ ἦχος ἔφθανεν εἰς αὐτὸν πολὺ λεπτός, ὀλίγον εὐκρινής, παρηλλαγμένος. Διότι ἤκουσα βραδὺν καὶ βαθὺν ἀναστεναγμόν. Ἐπίστευεν, ἐπίστευε! Καὶ τότε ἠρχίσαμεν νὰ ὁμιλῶμεν ἀμφότεροι ἡσύχως καὶ ἐρωτικῶς. Τὸν ἄφινον πρὸ πάντων νὰ ὁμιλῇ, σκεπτομένη καὶ ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων λέξεων, σημειοῦσα ὅλας τὰς λεπτομερείας, ἵνα συνθέσω τὴν ἱστορίαν καὶ εἰμπορέσω νὰ ὁμιλήσω καὶ ἐγὼ κατόπιν, γνωρίζουσα τὰ καθέκαστα. Μεγάλως θὰ ἐλυπεῖτο ἐὰν ἀνεκάλυπτε τὸν δόλον μου! Τέλος μετὰ μίαν ὥραν ἐγνώριζον πᾶν ὅ,τι ἔπρεπε νὰ γνωρίζω, καὶ ἤμην ἡ ἰδία Ἰωάννα, ὥστε θὰ ἠδυνάμην νὰ τῷ ἀποκριθῶ ἀπαράλλακτα ὡς ἐκείνη Καὶ ἔμενον ἐκεῖ μέχρι τῆς ὥρας, καθ' ἣν κλείουν τὰς θύρας τοῦ κοιμητηρίου· τὴν δ' ἐπιοῦσαν ἐπανῆλθον. Ἐπὶ τρεῖς μῆνας καθ' ἑκάστην ἀντηλλάσσομεν προσφιλεῖς καὶ γλυκεῖς λόγους. Ἀνεμιμνησκόμεθα τὴν πρωΐαν τοῦ ἔαρος, καθ' ἣν τὸ πρῶτον συνηντήθημεν, ἀνεπολοῦμεν τὸ πρῶτον ἐκεῖνο μειδίαμα, τὴν πρώτην μυστικὴν χειραψίαν, ἐν ᾧ ἡ μήτηρ του καὶ ἡ ἰδική μου περιεπάτουν ἔμπροσθεν ἡμῶν συνομιλοῦσαι καὶ μὴ βλέπουσαι τίποτε. Ποσάκις τὸ ἑσπέρας ἤρχετο εἰς τὴν θύραν τοῦ μικροῦ κήπου! Ὡμιλοῦμεν διὰ μέσου τῆς θύρας, καθὼς τώρα διὰ μέσου τοῦ λίθου, καὶ συχνάκις μοὶ ἔδιδε διὰ τῆς θύρας χαρτίον, ἐφ' οὗ ἦσαν γεγραμμένοι στίχοι τοὺς ὁποίους εἶχε ποιήσῃ. Μετά τινα χρόνον οἱ γονεῖς μας ἠθέλησαν νὰ μᾶς καταστήσωσιν εὐτυχεῖς. Ἀλλ' ὁ θάνατος δὲν ἠθέλησε καὶ ἠσθένησε. Καὶ τώρα διηγούμεθα τὰς ἀγωνίας μας, καὶ τὰς ματαίας ἐλπίδας κατὰ τὴν μακρὰν ἀσθένειάν του. Ἀλλ' ὅμως αἱ πικραὶ αὗται ἀναμνήσεις μᾶς ἦσαν γλυκεῖαι. Φεῦ! ἡμέράν τινα, ἐν ᾧ ἔμελλον νὰ ὑπάγω εἰς τὸ κοιμητήριον καὶ κομίσω εἰς τὸν Ῥοβέρτον ἀνθοδέσμην ῥόδων ἀμαράντων, ἅτινα μοὶ εἶχε ζητήσει —ἦσαν τὰ ἄνθη τὰ ὁποῖα ἐπροτίμα ἀφ' ὅτου ἀπέθανεν—ἡ μήτηρ μου εἰσῆλθεν αἴφνης εἰς τὸ δωμάτιόν μου μετὰ δύο ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους δὲν ἐγνώριζον. Μὲ λαμβάνουν, μὲ φέρουν ἐδῶ, καὶ φεύγουν. Ἐδῶ μοὶ φαίνεται λυπηρότερον τὸ μέρος ἀπὸ τὸ κοιμητήριον, καὶ ἐπειδὴ εἶμαι καὶ ἐγὼ ὡς νεκρὰ δὲν θὰ εἰμποροῦμεν πλέον νὰ ὁμιλῶμεν ὁ Ῥοβέρτος καὶ ἐγώ, διότι οἱ τάφοι μας εἶναι πολὺ ἀπομεμακρυσμένοι.

*

Ἐσιώπησεν ὁλολύζουσα. Ὅταν ἀνύψωσε τὴν κεφαλήν, εἶδεν ἀναμφιβόλως τὸ θλιβερὸν ὕψος ὅπερ ἡ μορφήμου ἐξέφραζε καὶ ἐνόησεν ὅτι δὲν ἦλθον διὰ νὰ τὴν παραλάβω.

— Τοὐλάχιστον, μοὶ εἶπεν, εὐχαριστήθητε νὰ ἐπιφορτισθῆτε μὲ μίαν παραγγελίαν διὰ τὸν Ῥοβέρτον. Εὑρίσκεται εἰς Πὲρ-Λασαίζ, σᾶς εἶπον. Ἡ θέσις δὲν εἶναι δύσκολος διὰ νὰ τὴν εὕρητε. Εἶν' ἀριστερόθεν τῆς μεγάλης δενδροστοιχίας, ἐν ᾧ ἀνερχόμεθα. Θὰ κτυπήσετε δὶς ἐπὶ τοῦ λίθου, διότι ἐνίοτε κοιμᾶται. Εἶναι τὸ συμπεφωνημένον σημεῖον μεταξύ μας. Θὰ τῷ εἴπητε ὅτι ἡ Ἰωάννα—Ἰωάννα, ἀκούετε καλῶς;—ἀνεχώρησεν εἰς ταξείδιον μὲ τὴν μητέρα της, ἀλλὰ θὰ ἐπανέλθῃ μετὰ μίαν ἢ δύο ἑβδομάδας· ὅτι δὲν πρέπει νὰ λυπῆται οὔτε ν' ἀνυπομονῇ, καὶ ὅτι τὸν ἀγαπᾷ πάντοτε. Θὰ τῷ εἴπητε ἐπίσης, ὅτι ἐκείνη σᾶς ἐπεφόρτισε νὰ τῷ κομίσητε τὴν ἀνθοδέσμην, τὴν ὁποίαν θὰ βάλητε ἐν τῷ μέσῳ, ἐπὶ τοῦ σιδήρου τοῦ μαρμάρου. Τοῦτο θὰ τὸν εὐχαριστήσῃ»

*

Ἔλαβον τὴν ἀνθοδέσμην καὶ ἀπεμακρύνθην. Ἡ ἱστορία μου ἐτελείωσε, μοὶ μένει μόνον νὰ εἴπω τι, μὲ κίνδυνον νὰ σᾶς φανῶ ὀλίγον ἀξιογέλαστος· ἐξετέλεσα τὴν παραγγελίαν.

ΕΔΩ Κ'ΕΚΕΙ ΧΑΡΑΛ-ΑΝΝΙΝΟΥ

Περιεχόμενα: Ὁ πολιτικὸς Βίος τοῦ κυρίου Ἀνάποδου — Κάδμος — Ἡ πρώτη ἀπάτη — Τίς ἐκ τῶν δύο — Ἀναμνήσεις Ναποπόλεως (Vico Campane) — Ὁ δημόσιος Γραφεὺς — Ἡ οἰκογένεια διασκεδάζει — Κακολογία — Ἐπὶ τοῦ ἐξώστου — Ἡμέρα εὐχαριστος — Ὁ γάτος τῆς γειτόνισσας — Τὸ ἔτος 1000 μ. Χ.

Τιμῶνται δρ. 1, εἰς τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλονται ἐλευθερ. ταχυδρομικῶς.

ΑΘΗΝΗΣΙ.—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3.